00063601

E3/750

D243/2.1.21

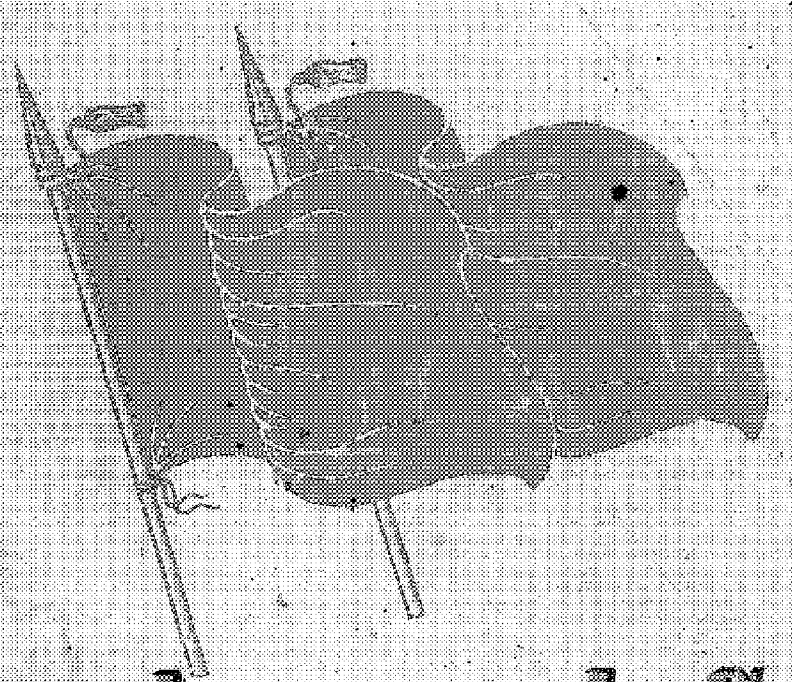

យុវជន និង យុវនារី បដិវត្តន៍

លេខ ១១ វិច្ឆិកា ១៩៧៤

00063602

~~D243/2.1.21~~

E3/750

យុវជន និង យុវនារី បដិវត្ត

អង្គការឃោសនាអប់រំ

នៃ

"ស.យុវកក"

[illegible]

លេខ ១១ វិច្ឆិកា ១៩៧៥

* យុវជន - យុវនារី បដិវត្ត ត្រូវចុះប្រឡូកផ្ទាល់
ជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន ១

* កំចាត់ កម្មសិទ្ធិ បុគ្គល ស្ទួនក្ខ ឲ្យជ្រះស្រឡះ
ហើយពង្រឹង និងពង្រីក កម្មសិទ្ធិ
សមូហភាព ឲ្យខ្លាំងក្លា ១៥

* ជីវិតតស៊ូ ក្នុងមហាព្យុះសង្ឃរា បដិវត្ត ៣០

* ចំរៀង យុវជន - យុវនារី បដិវត្ត ៥៣

* កំណាព្យ បដិវត្ត ៦០

00063603

~~D243/2.1.21~~

E3/750

យុវជន-យុវនារី បដិវត្ត

ត្រូវចុះប្រឡូកផ្ទាល់ ជួយដោះស្រាយ ជីវភាពប្រជាជន

I. ត្រូវមើលឃើញជីវភាពខ្វះខាត របស់ប្រជាជនយើង

សង្គ្រាមឈ្លានពាន ដ៏កំណាចឃោរឃៅ របស់ចក្រពត្តិអាមេរិក និងបរិវារ ជាង៥ឆ្នាំកន្លងទៅនេះ បានសាបព្រោះនូវមហាវិនាសកម្មច្រើនឥតគណនា មកលើប្រជាជាតិ និងប្រជាជនកម្ពុជាយើង ។ ភូមិករផ្ទះសំបែង របស់ប្រជាជនយើងរាប់សិបខ្នង រាប់រយខ្នង ត្រូវគ្រាប់បែក គ្រាប់ផ្លោង របស់ចក្រពត្តិអាមេរិកនិងបរិវារ ខ្ទេចខ្ទីអស់ក្នុងមួយលើកៗ ។ ជួនកាល ខ្មាំងទំលាក់គ្រាប់

00063604

E3/750

~~D243/2.1.21~~

បែកបាក់រះ បំផុតបំផ្លាញផ្ទះសំបែងប្រជាជនយើង អស់ទាំងភូមិតែម្តង ៗ ស្រែចំការចម្ការដំណាំផងទាំងឡាយ ក្រុមខ្មាំងបំផ្លិចបំផ្លាញ ដោយទំលាក់គ្រាប់បែក បាញ់ផ្លោង បំផុតបំផ្លាញជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ស្រូវអង្ករដែលប្រជាជនយើងទំបង្គរទុក ធ្វើបានកើបមកដាក់ក្នុងជង្រុកហើយ កំត្រូវខ្មាំងផុតបំផ្លាញហោលអស់ នៅពេលដែលវាចូលមកពតគ្យាតតាមភូមិ-ឃុំនានា ៗ គោក្របីដែលជាកម្លាំងពលកម្មយ៉ាងសំខាន់មួយ របស់ប្រជាជនយើង ក្នុងការបង្កបង្កើនផល កំត្រូវខ្មាំងបំផ្លិចបំផ្លាញ បាញ់រះទំលាក់គ្រាប់បែកមកលើ ប្លន់កៀរប្រមូលយកទៅកំបត់កាប់ស៊ីជារៀងរាល់ថ្ងៃ ធ្វើឲ្យគោក្របីប្រជាជនយើង ត្រូវវិនាសហិនហោចអស់ស្ទើរបាត់ពូជ ។

ក្រៅពីនេះ ក្នុងរយៈសង្គ្រាមបដិវត្តជាង ៥ ឆ្នាំកន្លងទៅ ប្រជាជនយើងបានលះបង់អស់ពីខ្លួន ដើម្បីឧបត្ថម្ភទំនុកបំរើសង្គ្រាមបដិវត្ត ឲ្យឈ្នះខ្មាំង ។ បងប្អូនបានលះបង់កូនស្រីកូនប្រុស ឲ្យចូលបំរើក្នុងកងទ័ព បំរើជួរបដិវត្ត ។ ទោះបីបងប្អូនមានការខ្វះខាតអត់ឃ្លានយ៉ាងណា ដោយសារខ្មាំងបំផ្លិចបំផ្លាញជាប់មិនដាច់ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ កំបងប្អូន សុខចិត្តបះពីមាត់ពីក បានស្រូវអង្ករ ស្បៀងអាហារ ក្រមា ភួយ មុង យកទៅឧបត្ថម្ភសមរភូមិមុខ ដោយទឹកចិត្តសោមនស្សជ្រះថ្លាបំផុត ។ ក្រៅពីនេះ បងប្អូននៅ

បានលះបង់កម្លាំងកាយកម្លាំងចិត្ត ហូតដល់លះបង់អាយុជីវិតខ្លួនទៀត ដើម្បីបំរើសង្គ្រាមបដិវត្ត ។

សរុបមក ក្នុងសម័យសង្គ្រាមឈ្លានពាន ដ៏កំណាចឃោរឃៅ របស់បក្រពត្តិអាមេរិក អស់រយៈជាង ៥ ឆ្នាំកន្លងទៅនេះ ប្រជាជនកម្ពុជាយើងរងទុក្ខខ្លោចផ្សាសំបើមណាស់ ។

ក្រោយរំដោះទូទាំងប្រទេស ប្រជាជនកម្ពុជាយើង ពិសេសប្រជាជនមូលដ្ឋានចាស់ ដែលទើបចេញផុតពីសង្គ្រាម មានការខ្វះខាតសព្វគ្រប់ខ្លួនដងស្រាប់ទៅហើយ ក៏ត្រូវទទួលបន្ទុកចិញ្ចឹមប្រជាជនជិត ៣ លាននាក់ ដែលទើបចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញ និងក្រុងខេត្តនានាថែមទៀត ។ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ក៏ប្រជាជនយើងពុំដែលថ្ងូរមួយម៉ាត់ឡើយ ។ បងប្អូនបានរួបរួមសាមគ្គីគ្នាជួយដោះស្រាយ ជួយផ្គត់ផ្គង់ការស៊ីចុកដល់ប្រជាជនថ្មីអស់ពីខ្លួន គ្មានបង្អៀតបង្អល់ក្នុងចិត្ត គ្មានប្រកាន់ថ្នាក់ពោមនស្ស ឬគិតគូរពីរឿងមានក្រម្ហាល់ខ្លួន ឬអត់ឃ្លានផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ពិសេសប្រជាជនសហករណ៍យើង ។

ដូច្នេះ ជីវភាពរបស់ប្រជាជនយើងសព្វថ្ងៃ មានការខ្វះខាតសំបើមណាស់ ខ្វះខាតទាំងខាងការស៊ីចុក ខ្វះខាតទាំងខាងការស្លៀកពាក់ ខ្វះខាតទាំងឱសថព្យាបាល និងឧបករណ៍បង្កបង្កើន

ផល ខ្វះខាតតាំងសំភារៈប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ និងថ្នាំសង្កូវទៀតផង ។ តែទោះបីជាខ្វះខាត អត់ឃ្លានយ៉ាងណា ក៏ប្រជាជនយើងមិនដែលថ្ងូរ មិនដែលតាមតាអ៊ែអ៊ីពីបក្សឡើយ ។ បងប្អូនបេះតែខំប្រយុទ្ធដោះស្រាយខ្លួនឯង ឲ្យគង់សល្វភាព ព្រោះបងប្អូនយល់ច្បាស់ថា ប្រទេសជាតិយើង ទើបចេញផុតពីសង្គ្រាមឈ្លានពាន មហាវិនាស-កម្ម ។ ដូច្នេះ ប្រទេសជាតិយើង បដិវត្តយើងនៅក្រ ។

នេះជាការពិតជាក់ស្តែង ដែលពុំអាចប្រកែកបាន ។ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវឃើញ ហើយយល់នូវការពិតជាក់ស្តែងនេះឲ្យច្បាស់លាស់ ។ ឃើញថា ជីវភាពរបស់ប្រជាជនយើងបច្ចុប្បន្ននៅលំបាកលំបិន ខ្វះខាតសព្វគ្រប់ ។ យើងឃើញដូច្នេះមិនមែនដើម្បីមួរម៉ៅទុទិដ្ឋិនិយម ឬបន្ទោស ទំលាក់កំហុសទៅលើអ្នកនេះអ្នកនោះ ឬអង្គការនេះ ឬអង្គការនោះឡើយ ។ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវឃើញការពិតជាក់ស្តែងនេះ ហើយឈឺចាប់ ក្នុងឋានៈយើងជាអ្នកបំរើប្រជាជន និងជាសាច់ឈាមរបស់ប្រជាជន ដើម្បីយើងមានវិធានការជាក់ស្តែង ហើយចុះប្រឡូកផ្ទាល់ ជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជនយើង ឲ្យគង់សល្វភាព ។

នៅលើវាលស្រែដ៏ធំល្វឹងល្វើយ ក្នុងខេត្តបាត់ដំបង យុវជន-យុវនារីយើង កំពុងចុះប្រឡូកដកស្ទូង យ៉ាងសស្រាក់សស្រាំ ជាមួយសមាជិកសហករណ៍ដទៃទៀត រួមចំណែកស្តារសេដ្ឋកិច្ច កសាងកម្ពុជាថ្មី ឲ្យបានខ្លាំងក្លាសំបូរសប្បាយឆាប់រហ័សបំផុត !

II. ទស្សនៈ គោលជំហរ នឹងអំពើប្រព្រឹត្តខុស ក្នុង មួយចំនួនកន្លងមក ដែលប៉ះពាល់ ដល់ការដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន

ក្រោយជ័យជំនះទូទាំងប្រទេស យុវជន-យុវនារីបដិវត្ត យើងជាច្រើន បានធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពសន្តិភាពនិយម ក្រើតក្រើន នឹងជ័យជំនះ ហ៊ឺហា ខ្ជះខ្ជាយ ក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ ក្លាយ អស់នូវគោលជំហរសីលធម៌បដិវត្ត ។

ក្នុងពេលដែលប្រជាជន កំពុងអត់ឃ្លាន ស្ទើរដាច់ពោះ ស្លាប់ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើងខ្លះ មើលមិនឃើញនូវទុក្ខវេទនា ទាំងនេះរបស់ប្រជាជន ឬក៏មើលឃើញ តែធ្វើព្រងើយ គ្មានឈឺចាប់ គ្មានផ្សាភ្ជាប់ជីវភាពរបស់ខ្លួន ទៅជាមួយនឹងជីវភាពរបស់ប្រជាជន ឡើយ ព្រោះគេយល់ថា ប្រជាជនអត់ឃ្លានក៏ស្រេចតែប្រជាជន ទៅ ចំណែកឯខ្លួនគេ ដែលជាយុវជន-យុវនារីបដិវត្ត នៅក្នុងជួរ នៅក្នុងកងទ័ព នៅតាមមន្ទីរ នៅតាមក្រសួង ឬនៅតាមការដ្ឋាន នានា គេគ្មានព្រួយបារម្ភពីរឿងអត់ឃ្លានទេ ព្រោះគេមានរបប ដែលបក្សត្រូវចិញ្ចឹមគេ ។ ដោយមានទស្សនៈ គោលជំហរខុស

00063607

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ក្នុងយាមនេះ យុវជន-យុវនារីមិត្តយើងខ្លះ ក៏បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើខុសឆ្គងមួយចំនួន ដែលប៉ះពាល់ដល់ការដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន ។

ឧទាហរណ៍ៈ ក្រោយរំដោះខ្មែរទាំងប្រទេសភ្លាម បក្សបានណែនាំឲ្យប្រមែប្រមូលដំណាំផ្សេងៗ មានអង្ករ កំបិត ក្រណាត់ ខោអាវ ចាន-ឆ្នាំង ។ល។ ដើម្បីយកទៅចែកជូនប្រជាជន ដែលកំពុងមានការខ្វះខាត ហើយត្រូវការចាំបាច់ជាខ្លាំង ។ តែយុវជន-យុវនារីមិត្តយើងខ្លះ ដោយពុំបានយល់នូវទំងន់ និងសារៈសំខាន់នៃការដោះស្រាយជីវភាពជូនប្រជាជន ឬពុំឈឺឆ្អាលនឹងទុក្ខវេទនារបស់ប្រជាជន ពុំសូវយកចិត្តទុកដាក់នឹងកិច្ចការប្រមូលដំណាំនេះឡើយ ។ មិត្តយើងខ្លះប្រមូលសំភារៈដំណាំធ្វើឡើងចោលៗតែពីដៃ ទោះបីសន្ធឹកគប់គ្នាយ៉ាងណា ក៏មិនស្ដាយ អំបិលរលាយចោល ឬកំពប់កំពាចពាសពេញដី ក៏មិនរើសទុកដាក់វិញ ។ មិត្តយើងខ្លះរើខោអាវក្រណាត់ដាក់ចោលហាលភ្លៀងហាលថ្ងៃ ខូចអស់ក៏មិនគិតគូរ យកហាលថ្ងៃយកទុកដាក់ឲ្យស្រួលបួលគង់នៅដដែល ។ ក្នុងការរើចាន-ឆ្នាំង ក៏លើកបោះ លើកគ្រវែង មិនគិតគូរខ្លាចបែកធ្លាក់ខូចខាតអន្តរាយឡើយ ។ ចង់បែកបាក់ខូចខាតអស់ប៉ុន្មាន ក៏មិនបេះស្ដាយដែរ ព្រោះមិត្តយើងឃើញតែច្រើន ឃើញតែសំបូរ ។ល។

ឧទាហរណ៍ៈ ពេលដែលបក្សកំពុងខ្វល់ខ្វាយ ខិតខំប្រមូលដំណាំសំភារៈចាំបាច់ផ្សេងៗ ដើម្បីជូនទៅប្រជាជនដែលកំពុងត្រូវការចាំបាច់ជាបន្ទាន់ មានមិត្តយុវជន-យុវនារីយើងខ្លះ គិតតែពីប្រមូលសំភារៈដែលខ្លួនស្រឡាញ់ ខ្លួនចង់បានទុកសំរាប់ប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួន ក្នុងអត្តភាពខ្លួន ឬបញ្ជូនទៅចែកញាតិមិត្ត ឬគ្រួសារខ្លួនផ្ទាល់ ។ ជួនកាលសំភារៈខ្លះ គ្មានត្រូវការចាំបាច់អ្វីទេ តែក៏មិត្តយើងយកលាក់ស្ដុកទុកចោល នៅក្នុងឃ្លាំងខ្លួនឥតប្រយោជន៍ ក្នុងពេលដែលប្រជាជនយើងកំពុងខ្វះខាត កំពុងត្រូវការចាំបាច់ជាបន្ទាន់ណាស់ ។

ឧទាហរណ៍ៈ នៅពេលដែលប្រជាជនយើងអត់ឃ្លានស្ទើរដាច់ពោះស្លាប់ មិត្តយុវជន-យុវនារីយើងខ្លះ នៅតាមមន្ទីរ អង្គភាព ក្រសួងខ្លះ រស់នៅស៊ីចុកស្លៀកពាក់ហ៊ឺហា ខ្ជះខ្ជាយ សំបូរបែប ដាច់ឆ្ងាយពីជីវភាពប្រជាជន ។ ដូចជាការធ្វើម្ហូបខ្លះ ដាំបាយមិនតាមរបបបក្សកំណត់ទេ ឃើញអង្ករមានច្រើននៅក្នុងឃ្លាំង ចេះតែកិបដាំៗ ឆ្អិនហើយហូបមិនអស់ សល់ផ្អូមចាក់ចោលក្នុងធុងសំរាម ឬចាក់ចោលឲ្យជ្រូក មាន់ ទាស៊ីសឹងតែមិនអស់ទៀត ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលដែលប្រជាជនអត់ឃ្លានស្ទើរដាច់ពោះស្លាប់ មិត្តយើងខ្លះ ហូបចាក់ចោលហើយខ្ជះខ្ជាយចោលពាក់កណ្ដាលទៀត ។ ពេល

00063608

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ខោអាវចាស់ ឬរហែកបន្តិចបន្តួច មិនដែលទុកប្រើប្រាស់ទៀតទេ មិត្តយើងខ្លះញាត់ចោលតាមគុម្ពោត តាមព្រៃលៀតដណ្តើម ហើយស្នើកាត់ថ្មីទៀត ។ ធ្វើយ៉ាងនេះ គឺមិត្តយើងមិនគិតដល់ប្រជាជន ដែលខ្វះខាតរហែករយ៉ែ ស្ទើរស្រាតទៅហើយ ។

ឧទាហរណ៍ៈ មិត្តយើងខ្លះ ដែលទទួលភារៈចាំយាមថែរក្សាឃ្លាំង ឬដឹកជញ្ជូនជ័យភណ្ឌជាសំភារៈផ្សេងៗ ដូចជាអង្ករ កំបិត ក្រណាត់ ខោអាវ ថ្នាំ-ថ្នាំង ។ល។ ដែលសំរាប់ផ្តល់ជូនទៅប្រជាជន ក៏មិនទាន់ចាប់អារម្មណ៍ថែរក្សា ទុកដាក់សំភារៈទាំងនេះ ឲ្យបានគង់វង្សល្អទេ ។ ឃ្លាំងខ្លះ ទឹកលិច ភ្លៀងសាចហូរជ្រាប ពុកខូចអីវ៉ាន់អស់ជាច្រើន ។ កន្លែងខ្លះទៀត ធ្វេសប្រហែសភ្លើងផ្សែងកន្ទុយបារី បណ្តាលឲ្យមានភ្លើងឆេះខូចខ្ទីអន្តរាយសំភារៈអស់ទាំងឃ្លាំងៗ ។ល។

ឧទាហរណ៍ៈ មន្ទីរខ្លះ អង្គភាពខ្លះ ប្រមូលបាន កាំបិតផ្គាក់-ពូថៅយ៉ាងច្រើន ទុកសំរាប់តែអង្គភាពខ្លួនបង្កបង្កើនផល ក្នុងពេលដែលប្រជាជនជាច្រើនខ្វះខាតឧបករណ៍បង្កបង្កើនផល ធ្វើស្រែ ឬកាប់ដីថ្មីនឹងដៃៗ ហើយក្នុងការប្រើប្រាស់នេះទៀត ក៏ខ្ជះខ្ជាយ ទុកចោលហាលភ្លៀងហាលថ្ងៃ រាយប៉ាយគ្រប់ទីកន្លែង ខ្លះក៏ច្រេះស៊ីខូច ខ្លះក៏កប់បាត់ក្នុងសំរាម ។

។ល។

ទាំងនេះ គ្រាន់តែជាបាតុភាពខុសឆ្គងមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ របស់យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើងកន្លងមក ដែលធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ជីវភាពប្រជាជនជាខ្លាំង ។ ការខុសឆ្គងទាំងអស់នេះកន្លងមក ធ្វើឲ្យយុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើងទាំងអស់គ្នា មានការឈឺចាប់ជាខ្លាំង ហើយត្រូវតែប្តេជ្ញាកំចាត់ចោលចេញទាំងអស់ ឲ្យជ្រះស្រឡះកុំឲ្យកើតមានទៀត ទាំងខាងទស្សនៈ ទាំងខាងគោលជំហរ ទាំងអំពើប្រព្រឹត្តជាក់ស្តែង ។

III. យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវចុះប្រឡូក ជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន ឲ្យបានជាក់ស្តែង និងសក្តិសិទ្ធិបំផុត

យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើងទាំងអស់ ទោះនៅក្នុងកងទ័ពក្តី ទោះនៅតាមមន្ទីរ-ក្រសួងណាក្តី ទោះនៅកសិដ្ឋានក្តី ឬនៅតាមមូលដ្ឋានឃុំ-ភូមិ-សហករណ៍ក្តី សុទ្ធសឹងជាអ្នកបំរើប្រជាជន មិនមែនជាអ្នកដឹកនាំគ្រប់គ្រង ត្រួតត្រាប្រជាជនទេ ។ ហើយយើងទាំងអស់គ្នា ក៏សុទ្ធសឹងតែជាសាច់ជាឈាម និងជាកូនចៅប្រជាជនដែរ ។ ដូច្នេះ ជីវភាពរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ទាំងសំភារៈ

តាំងស្មារតី តាំងមនោសញ្ចេតនា ត្រូវផ្សារភ្ជាប់ទៅជាមួយជីវភាពប្រជាជនជានិច្ច ក្នុងគ្រាស្រួលក៏ដូចក្នុងគ្រាលំបាក ។ ពោលគឺ បើប្រជាជនអត់ឃ្លានខ្វះខាត យើងត្រូវតែឈឺចាប់ ហើយមានវិធានការដាក់ស្តែង ដើម្បីឈ្នះឈ្នុលជួយដោះស្រាយជូនប្រជាជនឲ្យអស់លទ្ធភាពយើង ។ បើប្រជាជននៅខ្វះខាតអត់ឃ្លាន មិនបានសុខស្រួលសប្បាយ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ក៏មិនត្រូវរស់នៅហ៊ឺហាខ្ជះខ្ជាយសប្បាយបែបសោយសុខមុនប្រជាជនដែរ ។ ដើម្បីរួមចំណែកជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជនឲ្យបានសក្តិសិទ្ធិ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវមានវិធានការដាក់ស្តែងមួយចំនួន ដូចតទៅ ៖

១. យុវជន-យុវនារីបដិវត្តទាំងអស់ ដែលនៅតាមមន្ទីរ-ក្រសួងនានាជិតប្រជាជន ជិតសហករណ៍ ត្រូវលៃលកពេលវេលាក្រៅពីបំពេញភារកិច្ចស្នូលរបស់ខ្លួន ចុះប្រឡូកធ្វើពលកម្មជាមួយប្រជាជនសហករណ៍ ស៊ីចុកជាមួយប្រជាជន ដោយយករបបយើងទៅដាក់រួមជាមួយសហករណ៍ ក្នុងពេលដែលយើងចុះទៅរួមធ្វើពលកម្មជាមួយបងប្អូន ។ ឯការតំរង់បង្កើនផលនៅតាមមន្ទីរឬអង្គភាពខ្លួន ទុកជាបន្ទាប់ទេ ។

២. ចំពោះយុវជន-យុវនារីបដិវត្ត ដែលនៅធ្វើការតាមមន្ទីរ-ផ្ទះឃុំ-ភូមិ និងសហករណ៍នានា ត្រូវចុះប្រឡូកធ្វើពលកម្មជាមួយសមាជិកសហករណ៍ ហើយមានជីវភាពរស់នៅស៊ីចុក ជាមួយប្រជាជនក្នុងសហករណ៍តែម្តង មិនបាច់មានមន្ទីរ មានរបបដោយឡែកពីប្រជាជនឡើយ ។

៣. ចំពោះមន្ទីរ-ក្រសួង និងអង្គភាពនានាដែលនៅជិតប្រជាជន គាប់បែងចែករំលែករបបរបស់ខ្លួន មួយផ្នែកជូនប្រជាជន ដើម្បីជួយសំរាលការស្រេកឃ្លានរបស់ប្រជាជន ។

ឧបមា របបអង្ករយើងក្នុងម្នាក់បានមួយកំប៉ុងកន្លះ យើងអាចរំលែកកន្លះកំប៉ុងជូនទៅប្រជាជន ។ ឧបមា របបអំបិលយើងបានម្នាក់ ១កំប៉ុងក្នុង ១ខែ ហើយបើអង្គភាពយើងមានគ្នា ៣០នាក់ គឺបាន ៣០កំប៉ុងក្នុង១ខែ ដូច្នេះយើងអាចរំលែក ៥ ឬ ១០កំប៉ុង ក្នុងរបបរួម ៣០កំប៉ុងនេះចែកជូនប្រជាជន ។

៤. ចំពោះឧបករណ៍ផលិតកម្មផ្សេងៗ ដែលមន្ទីរឬអង្គភាពយើងមានច្រើន ដូចជាចប កាំបិត ផ្គាក់ ពូថៅ យើងអាចរំលែកចែកជូនទៅប្រជាជនមួយភាគធំ ហើយទុកតែមួយចំណែកតូចបានហើយ សំរាប់បង្កបង្កើនផលនៅក្នុងមន្ទីរឬអង្គភាព ។

00063610

E3/750

~~D243/2.1.21~~

យើង ។ ព្រោះការបង្កបង្កើនផលនៅក្នុងមន្ទីរ ឬក្រសួងនានា គ្មានលក្ខណៈកែប្រែសង្គម ហើយក៏គ្មានលក្ខណៈជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជនផងទេ វាគ្រាន់តែកែប្រែជីវភាពក្នុងមន្ទីរ បានខ្លះប៉ុណ្ណោះ ។ ឯការបង្កបង្កើនផលរបស់ប្រជាជនសហករណ៍ ទើបមានលក្ខណៈកែប្រែសង្គម មានលក្ខណៈកសាងប្រទេស ដូច្នេះទើបដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជនបាន ។

៥. ចំពោះមន្ទីរ-ក្រសួង ឬអង្គភាពនានា ដែលគ្មានការពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់ជាមួយប្រជាជន ត្រូវរស់នៅតាមរបបដែលបក្សកំណត់ដាច់ខាត ។ ទោះបីនៅកន្លែងយើងមានសំភារៈ មានស្បៀងសំបូរហូរហៀរយ៉ាងណា ក៏ត្រូវយល់ថាជារបស់រួមដែលបក្សទុកសំរាប់ចែកចាយជូនប្រជាជន ជូនអង្គភាពនានា ទូទាំងប្រទេស ។ ដូច្នេះ យើងមិនត្រូវសោយកប្រើប្រាស់ស៊ីចុក ឬយកឲ្យអ្នកនេះឲ្យអ្នកនោះ ខុសការចាត់តាំង តាមចំណង់ចិត្តយើងឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវជួយថែទាំទុកដាក់ ជួយមើលកស់មើលគង់ ដើម្បីឲ្យសំភារៈទាំងនេះបានគង់វង្ស និងបានទៅដល់ដៃប្រជាជនយើងដាច់ខាត ។ ចំណែកឯរបស់របរប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួន ឬរបបរួមក្នុងមន្ទីរ ក្នុងអង្គភាពរបស់ខ្លួនក្ដី ក៏ត្រូវប្រើ

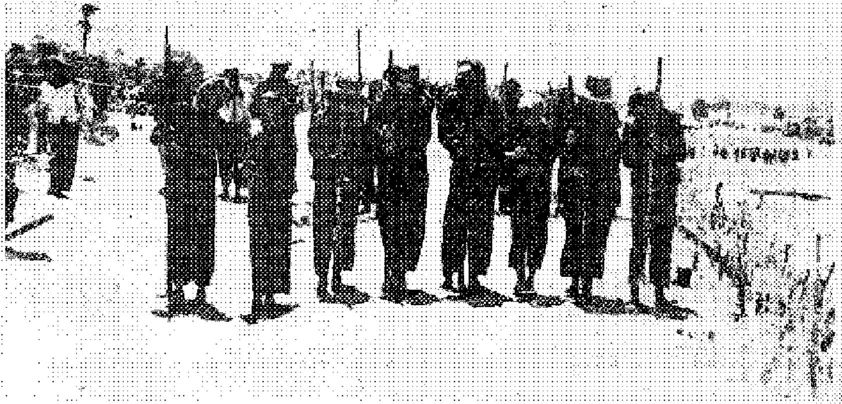

យុវនារីក្នុងសហករណ៍ពងទឹក ខេត្តកំពតឬយក្រុម កំពុងលើកដីងដីបុកបង្ហាប់ដីយ៉ាងស្វាហាប់ នៅលើការដ្ឋានទំនប់ទឹកមួយ ។

00063611

E3/750

D243/2.1.21

គ្រាស់ស៊ីចុក ស្លៀកពាក់តាមសម័យស៊ីវិល័យខ្ពស់ កុំខ្ជះខ្ជាយ ពេលអសារឥតការ កុំតែងតែមានរបបបើកប្រាក់ទៀត ត្រូវមាន ឧស្សាហៈ គោលជំហរសេដ្ឋកិច្ចខ្ពស់ទុកជូនប្រជាជន ។

បើយុវជន-យុវនារីយើងទាំងអស់គ្នា ធ្វើយ៉ាងនេះបាន នោះយើងនឹងបានរួមចំណែកយ៉ាងសកម្ម នឹងសក្តិសិទ្ធិបំផុត ក្នុងការជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជន នឹងជួយសំរាលបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ របស់បក្ស ដែលកំពុងមានគន្លឹះសំរេចណាស់ ក្នុងការដោះស្រាយ ជីវភាពជូនប្រជាជននេះ ។ ធ្វើដូច្នេះ ប្រជាជនក៏នឹងពេញចិត្ត ពេញថ្លើម ហើយគោរពសរសើរដល់យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ផង ពេញចិត្តពេញថ្លើម មានជំនឿស្មើជាក់ ហើយមានការ កក់ក្តៅជានិច្ច ចំពោះបក្សនិងបដិវត្តយើង ។ ដូច្នេះ ទោះបីខ្មាំង មានឧបាយកលពិសពុល ស៊ីរូងបំផ្លិចបំផ្លាញ ប៉ុនប៉ងផ្តួលរំលំផ្តួ- អំណាចបដិវត្តយើងយ៉ាងណា ក៏ពុំរួចមិនចុះដែរ ព្រោះប្រជាជន ទាំងអស់ ឈរជាប់ខាងនៅខាងបដិវត្ត ។ ព្រមជាមួយនេះ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ក៏បានបណ្តុះសាកល្បងកសាងខ្លួន ក្នុងចលនាក្តៅផង ហើយរៀនសូត្រអំពីប្រជាជនយើងវិញបាន ទៀតផង ។

00063612

ដូច្នេះ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវទុកការកិច្ចដោះស្រាយជីវភាពជូនប្រជាជន ជាភារកិច្ចប្រចាំថ្ងៃរបស់ខ្លួន ហើយផ្សាភ្ជាប់ជីវភាពរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់ខ្លួន ទៅនឹងជីវភាពប្រជាជនជានិច្ច ក្នុងគ្រាស្រួលក៏ដូចក្នុងគ្រាលំបាក ៕

×

× ×

E3/750

D243/2.1.21

កំចាត់កម្មសិទ្ធិបុគ្គលស្វន្ត
ឲ្យប្រុះស្រឡះ ហើយពង្រឹង និងពង្រីក
កម្មសិទ្ធិសមូហភាព
ឲ្យខ្លាំងក្លា

ហៅថាកម្មសិទ្ធិ គឺការហួងហែង ការលោភលន់ ឬបំណងប៉ង់ប្រាថ្នាទៅលើអ្វីមួយ របស់ជនម្នាក់ ឬរបស់ជនច្រើននាក់ របស់វណ្ណៈណាមួយ ឬរបស់វណ្ណៈច្រើនៗ មនុស្សយើង ឬវណ្ណៈនីមួយៗ តែងមានកម្មសិទ្ធិច្រើនបែបច្រើនយ៉ាង ដូចជាៈ

— កម្មសិទ្ធិខាងសំភារៈ ជារបស់របរប្រើប្រាស់ ស៊ីចុក ស្លៀកពាក់ ។

00063613

E3/750

~~D243/2.1.21~~

- កម្មសិទ្ធិខាងសតិអារម្មណ៍ ដូចជាបុគ្គលនិយម សេរីនិយម អំនួតអួតអាង មុខមាត់បុណ្យស័ក្តិ កិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួន ។ល។

- កម្មសិទ្ធិខាងអំណាច ដូចជាគណៈនិយម នាម៉ឺននិយម ការិយាល័យនិយម ក្រសួងនិយម ផ្នែកនិយម

- កម្មសិទ្ធិខាងមនោសញ្ចេតនា ដូចជាស្រឡាញ់ ខឹង អាណិតអាសូរ ព្រួយ សប្បាយរីករាយ ។ល។

តែបើសរុបទៅ កម្មសិទ្ធិមានតែពីរបែបទេ គឺកម្មសិទ្ធិឯកជន និងកម្មសិទ្ធិសមូហភាព ។

១. កម្មសិទ្ធិឯកជន: គឺការលោភលន់ ការហួងហែង ចង់មានចង់បានរបស់បុគ្គលម្នាក់ ទៅលើសំភារៈផ្សេងៗ នៅក្នុងសតិអារម្មណ៍ នៅក្នុងមនោសញ្ចេតនា ។ ដូចពាក្យចាស់ យើងតែងថា អ្វីក៏អញ អ្វីក៏ជារបស់អញ ។ ពោលគឺ កត្តាអញហ្នឹង គ្របដណ្តប់ទៅលើសតិមនុស្ស ដែលនៅជុំវិញខ្លួនទាំងអស់ ។ សតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិឯកជននេះ ជាសតិអារម្មណ៍របស់វណ្ណៈជិះជាន់ ដែលគិតតែពីគេងប្រវ័ញ្ច គិតតែពីជិះជាន់ ឆក់ប្លន់ប្រជាជនក្រីក្រ

យកមកធ្វើមានបាន ធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនទាំងអស់ ចង់អ្នកណា ទោះទុក្ខវេទនាយ៉ាងណា ក៏មិនឈឺក្បាល ចង់ប្រជាជនអត់ឃ្លានដាច់ពោះស្លាប់ ក៏មិនឈឺចាប់អ្វីដែរ ។ កម្មសិទ្ធិឯកជននេះ ជាខ្សែរគោលដំហរសតិអារម្មណ៍ របស់ពួកចក្រពត្តិ វណ្ណៈសក្តិភូមិ និងវណ្ណៈនាយទុន ដែលយុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើង ត្រូវវាយកំទេចឲ្យអស់ពីក្នុងសង្គមកម្ពុជា ក៏ដូចពីក្នុងជួរបដិវត្តន៍យើង និងពីក្នុងខ្លួនយើងៗ

២. កម្មសិទ្ធិសមូហភាព: គឺជាការហួងហែង ឬជាសម្បត្តិរបស់ប្រជាជនពលករដ៏ច្រើនកុះករ ដែលជាអ្នកបង្កបង្កើនផល ជាអ្នកផ្តួចផ្តើមកសាងកែប្រែសង្គម និងជាអ្នកកសាងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សលោក ។ ដូច្នេះ កម្មសិទ្ធិសមូហភាព គឺល្អ គឺយុត្តិធម៌ ។ សតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិសមូហភាពនេះហើយ ដែលបដិវត្តន៍យើងចង់បាន ដែលយុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើង ត្រូវខិតខំកសាងនៅក្នុងសង្គមកម្ពុជាយើង នៅក្នុងជួរបដិវត្តន៍យើង ក៏ដូចជានៅក្នុងខ្លួនយើងម្នាក់ៗដែរ ។

I. សភាពកម្មសិទ្ធិ នៅក្នុងសង្គមកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ន

ក្រោយពេលរំដោះរួចទាំងប្រទេស ចក្រពត្តិអាមេរិកាំងនិងបរិវារ ត្រូវវាយបណ្តេញចេញអស់ពីកម្ពុជា ។ វណ្ណៈសក្តិភូមិនិង

វណ្ណៈនាយទុន ត្រូវវាយរំលំគាស់ជាមូលដ្ឋាន ទាំងរបបនយោបាយ ទាំងមូលដ្ឋានសេដ្ឋកិច្ច ។ មធ្យោបាយផលិតកម្ម ទាំងតូច-មធ្យម-ធំ ត្រូវធ្លាក់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃវណ្ណៈ កម្មករ-កសិករ និងក្នុងកណ្តាប់ដៃប្រជាជនសហករណ៍ អស់រលីងហើយ ។

ឧទាហរណ៍: នៅទីក្រុង រោងចក្រ កំពង់ផែ ផ្លូវគមនាគមន៍ ទាំងជើងទឹក ទាំងជើងគោក ត្រូវធ្លាក់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃវណ្ណៈកម្មករ-កសិករទាំងអស់ ។ កម្មករដែលរស់នៅធ្វើការងារក្នុងរោងចក្រទាំងអស់ សុទ្ធតែថិតក្នុងក្របខ័ណ្ឌសហជីព មានលក្ខណៈជាសមូហភាពអស់ហើយដែរ ។

ចំណែកឯនៅជនបទ មធ្យោបាយផលិតកម្មសំខាន់ៗ ដូចជាដីធ្លី ស្រែ-ចំការ គោ-ក្របី រទេះសាឡី ទូកង ។ល។ ចំនួនជាង៩៩% សុទ្ធសឹងជាកម្មសិទ្ធិសមូហភាពរបស់សហករណ៍ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃ សភាពការណ៍នៅជនបទ ទាំងតំបន់រំដោះចាស់ ទាំងតំបន់រំដោះថ្មី ប្រជាជនយើង ថិតនៅក្នុងសហករណ៍ទាំងអស់ៗ ទាំងកម្លាំងមនុស្ស ទាំងមធ្យោបាយផលិតកម្ម ទាំងការរស់នៅធ្វើការងារប្រចាំថ្ងៃ មានលក្ខណៈជាសមូហភាពអស់ហើយ ។ ឯកម្មសិទ្ធិឯកជន ក៏ត្រូវបានកំចាត់ជាបណ្តើរៗ ។ សព្វថ្ងៃ បងប្អូនកសិករយើងទាំងថ្មីទាំងចាស់ មានការរស់នៅ

ការធ្វើការងារ ការរៀនសូត្រ ការកំសាន្ត ការសុខដុមរមនា ឬការតស៊ូឃ្លាំងជាសមូហភាព ក្នុងសមូហភាពនៃសហករណ៍ ក្រោមការដឹកនាំរបស់បក្ស ។ ដូច្នេះ ខាងគោលជំហរ ស្មារតី សតិអារម្មណ៍ ក៏ឈានទៅសមូហភាពកាន់តែខ្ពស់ឡើងៗដែរ ។

សរុបមក ឃើញថា ក្នុងសង្គមកម្ពុជាថ្មីបច្ចុប្បន្ននេះ ប្រជាជនកម្មករ-កសិករ ទាំងនៅជនបទ ទាំងនៅទីក្រុង មានស្មារតីសមូហភាព និងមានការចាត់តាំងសមូហភាពកាន់តែខ្ពស់ហើយ ។ តទៅអនាគត ពេលដែលសហករណ៍ និងសហជីព កាន់តែពង្រឹង និងពង្រីកខ្លួនតទៅទៀត គោលជំហរកម្មសិទ្ធិសមូហភាពរបស់ប្រជាជនយើង ក៏នឹងរឹតតែខ្ពស់ឡើង ជាលំដាប់ទៀត រីឯកម្មសិទ្ធិឯកជន ក៏ឈានទៅរលំរលាយទាំងស្រុងហើយ ។ នេះជាទិដ្ឋភាពល្អ និងជាទិសដៅល្អនៃសង្គមកម្ពុជាថ្មីយើង ។

II. សភាពកម្មសិទ្ធិ នៅក្នុងជួរបដិវត្តយើង

នៅក្នុងជួរបដិវត្តយើង យុវជន-យុវនារី និងកម្មាភិបាលយើងទាំងអស់ សុទ្ធតែបានលះបង់កម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ជាផ្ទះសម្បែង ស្រែចំការ ច្បារដំណាំ ជាគ្រួសារម៉ែឪ បងប្អូនកូនចៅ និងជាទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងៗទៀតទាំងអស់ ដើម្បីបំរើបក្ស បដិវត្ត

ទីជំប្រជាជនៗ ចូលមកក្នុងជួរបដិវត្តហើយ ដោយបានបក្សឃោសនាអប់រំតែងតែជាប់ មិត្តយើងទាំងអស់ ក៏បានខិតខំកសាងនូវគោលជំហរលះបង់ ទាំងខាងសំភារៈ ទាំងខាងសតិអារម្មណ៍និងមនោសញ្ចេតនាខ្លួនថែមទៀតៗ តែទោះបីជាយ៉ាងនេះហើយក្តី ក៏សតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិឯកជន មិនទាន់បានកំចាត់អស់រលីងពីក្នុងខ្លួនយើងនៅឡើយទេៗ នេះជាការពិតជាក់ស្តែង ដែលយើងត្រូវឃើញ ត្រូវចាប់អារម្មណ៍ ហើយខិតខំកំចាត់ផ្តាច់បន្តទៀតៗ យើងត្រូវឃើញឲ្យច្បាស់ ហើយមានទស្សនៈឲ្យត្រឹមត្រូវថា មិត្តយើងទាំងអស់គ្នា ទោះចេញមកពីស្រទាប់វណ្ណៈដើមជាអ្វីក៏ដោយ សុទ្ធសឹងតែចេញមកពីសង្គមចក្រពត្តិ-សក្តិភូមិ-នាយទុន ហើយសុទ្ធតែធ្លាប់បានរស់នៅច្រើនសិបឆ្នាំ ក្នុងសង្គមកម្មសិទ្ធិឯកជននេះៗ ដូច្នេះ ទោះចង់ឬមិនចង់ ដឹងខ្លួនក្តី ឬមិនដឹងខ្លួនក្តី ទោះតិចឬច្រើន សុទ្ធតែមានដក់ជាប់នូវសតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិឯកជន ឬហៅថាកម្មសិទ្ធិបុគ្គលសួនតួ ដែលជាឥទ្ធិពលនៃសង្គមចាស់គ្រប់ៗគ្នាៗ ដូច្នោះហើយ បានជានៅក្នុងជួរយុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង មានស្តែងចេញជាបាតុភាពខុសគ្នាផ្សេងៗ ដែលលេចចេញមកពីគោលជំហរកម្មសិទ្ធិឯកជន ដូចជាកម្មសិទ្ធិខាងសំភារៈ មានការប្រមូលជ័យភណ្ឌយកទុកដាក់សំរាប់អត្តភាព

ខ្លួន ឬបុគ្គលខ្លួន ការប្រើប្រាស់ជ័យភណ្ឌ ឬសំភារៈរួមសេរីខុសអត្តការ-វិន័យ ខុសលក្ខណការណ៍ចាត់តាំង ការប្លន់ហែងលើសំភារៈផ្សេងៗ ដែលជារបស់រួម ៗល។

— កម្មសិទ្ធិខាងអំណាច អាជ្ញានិយម ដាក់ប្រជាជន

អាជ្ញានិយម លើយុវជន-យុវនារីក្នុងក្រសួងខ្លួន ស្តីបន្ទោសយុវជន-យុវនារី ដែលធ្វើការមិនត្រូវចិត្តខ្លួន ដាក់ទោស ដាក់ទណ្ឌកម្មលើយុវជន-យុវនារី ដែលធ្វើខុសគន្លងបន្តិចបន្តួច រហូតដល់មិត្តខ្លះ ហ៊ានប្រើអាជ្ញាសំរេចប្រហារជីវិតមនុស្សដែលមានការខុសគ្នា តែពុំមែនជាខ្មាំងទេៗ មិត្តខ្លះ នាម៉ឺននិយម ឬការិយាល័យនិយម ធ្វើឫកក្រអឺតក្រទមជាអ្នកត្រួតត្រា គ្រប់គ្រងប្រជាជន ឬយុវជន-យុវនារីឯទៀត ធ្វើការតែអីបានតែបញ្ជាគេឯង តែខ្លួនឯងមិនចុះជាប់នឹងការងារពលកម្មជាក់ស្តែង មិនជាប់ជិតស្និទ្ធ យល់ដឹងសុខទុក្ខប្រជាជន ឬយុវជន-យុវនារីឯទៀតៗល។

— កម្មសិទ្ធិលើក្រសួង លើផ្នែក លើអត្តភាពរបស់

ខ្លួនៗ ឧបមា បើប្រមូលជ័យភណ្ឌក៏បាន យកលាក់ទុកប្រើប្រាស់ សំរាប់តែអត្តភាពខ្លួន ក្រសួងខ្លួន ផ្នែកខ្លួន មិនគិតដល់រួមទូទាំងប្រទេស ឬដល់ផ្នែក ដល់ក្រសួងដទៃឡើយ

ទោះបីប្រជាជន ទោះបីសន្តិភាព ឬក្រសួងឯទៀតខូចខាត ត្រូវការចាំបាច់យ៉ាងណា ក៏មិនគិត ។

ឧបមា បើមានគេធ្វើអី ឬថាអី ឬទំនៀនអីប៉ះពាល់ដល់ក្រសួងខ្លួន គឺក្តៅក្រហាយទឹងសំបារ ប្រឡូកតោគតួង ហើយធ្វើការសងសឹក ដោយវាយប្រហារទៅលើសន្តិភាព ឬក្រសួងដទៃវិញ គ្មានគិតគូរក្រែងប៉ះពាល់ដល់បញ្ហាសាមគ្គីភាព - ឯកភាពផ្ទៃក្នុងឡើយ ។

ឧបមា បើមានរឿងអីកើតមានឡើង ឃើញតែក្រសួងខ្លួន ផ្នែកខ្លួន សន្តិភាពខ្លួនត្រូវ ឯក្រសួងគេ ផ្នែកគេ សន្តិភាពគេ ទោះតែខុសទាំងអស់ ។

— កម្មសិទ្ធិខាងសតិអារម្មណ៍ៈ ដូចជាអំនួតក្អេងក្អាង មិនសុភាពរាបសាបដិវត្ត បុគ្គលនិយម អាត្មានិយម សេរីនិយម អត្តនោមតិនិយម មុខមាត់ បុណ្យស័ក្តិ ដំណែងនាទី កិត្តិយសផ្ទាល់ខ្លួន ។ល។

— កម្មសិទ្ធិលើចំណេះវិជ្ជាៈ ដោយមានទស្សនៈគោល-ជំហរ ប្រកាន់ថាមានតែខ្លួនទេ ទើបជាអ្នកចេះអ្នកដឹង អ្នកយល់ច្រើន ដូច្នេះ បដិសេធ ឬមិនទទួលយកគំនិតរបស់

មហាជន ឬការយល់ដឹងរបស់មហាជនឡើយ ។ អ្នកមានកម្មសិទ្ធិខាងចំណេះវិជ្ជា ច្រើនទុកមតិខ្លួនជាធំ ដូច្នេះមិនសូវស្តាប់ការណែនាំរបស់បក្សទេ ។

— កម្មសិទ្ធិខាងមនោសញ្ចេតនា គិតគូរ ឬការណិត ស្រណោះ ស្រឡាញ់តែក្រុមគ្រួសារខ្លួន ញាតិមិត្តខ្លួន បងប្អូនខ្លួន ឪពុកម្តាយខ្លួន ។ តែបើចំពោះប្រជាជនវិញ ទោះបីឈឺថ្កាត់ ឬអត់ឃ្លានជាប់ពោះស្លាប់ ក៏មិនឈឺក្បាល ហើយចាត់ទុកថាជាការធម្មតា ។ ឬមួយទៀត ស្រឡាញ់ពេញចិត្តតែបុគ្គលណា ដែលចេះបញ្ចើចបញ្ចើផ្គាប់ផ្គុន ប្រណិកប្រណាក់នឹងខ្លួន តែចំពោះយុទ្ធជន-យុទ្ធនារីណា ដែលគ្មានចិត្តចំធ្វើការ ហើយមិនបានមកផ្គាប់ផ្គុនខ្លួន បែរទៅជាសោះអង្គើយ ឬរហូតដល់មិនពេញចិត្តទៀត ។

។ល។

ទាំងអស់នេះ សុទ្ធសឹងជាធាតុភាពខុសឆ្គង ដែលស្តែងចេញមកអំពីគោលជំហរកម្មសិទ្ធិ បុគ្គល សួនតួទាំងអស់ ដែលជាសតិអារម្មណ៍របស់វណ្ណៈជិះជាន់ មានបក្រុពត្តិ-សក្តិភូមិ និងនាយទុនជាដើម ។ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវឃើញ ហើយមានទស្សនៈឲ្យច្បាស់លាស់ថា សតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិបុគ្គល សួនតួ គឺ

នៅមានទៅក្នុងផ្ទៃបដិវត្តន៍ ក្នុងផ្ទៃយុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើង ក៏ដូចនៅក្នុងខ្លួនយើងនៅឡើយដែរ ។ យើងឃើញយ៉ាងនេះ មិនមែនដើម្បីទុទ្ទិដ្ឋិនិយមកស់សង្ស័យ ឬអនុគ្រោះបណ្ដែតបណ្ដោយ ទុកឲ្យវារស់រានមានជីវិត ពួនសំងំនៅក្នុងខ្លួនយើង ក៏ដូចនៅក្នុងផ្ទៃបដិវត្តន៍ និងផ្ទៃយុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើងតទៅទៀតនោះឡើយ ។ យើងឃើញសភាពសត្រូវខ្មាំងយ៉ាងនេះ ដើម្បីប្រុងប្រយ័ត្នជាប់គស្ទូទស៊ីវជានិច្ច ហើយមានវិធានការដាក់ស្ដែង ទប់ទល់ និងវាយកំចាត់វាឲ្យបានដាច់ខាត ។

III. យុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើង ត្រូវកំចាត់កម្មសិទ្ធិបុគ្គល ស្នូនត្ត ឲ្យជ្រះស្រឡះ ហើយកសាងបំពាក់បំប៉នឲ្យខ្លួន នូវកម្មសិទ្ធិសមូហភាព ឲ្យខ្លាំងក្លាឡើងជានិច្ច

បច្ចុប្បន្ននេះ យើងឈានចូលដល់ដំណាក់កាលបដិវត្តន៍សង្គមនិយមហើយ ហើយកំពុងត្រៀមលក្ខណៈសម្បត្តិ ឈានទៅកសាងសង្គមនិយម នៅកម្ពុជាទៀត ។ ដើម្បីទៅសង្គមនិយមបាន វាតម្រូវឲ្យយុវជន-យុវនារីយើង ក៏ដូចប្រជាជនយើងទាំង

មូល មានគោលជំហរកម្មសិទ្ធិសមូហភាពខ្ពស់ និងរឹងប៉ឹងបំផុត ។

ឃើញសភាពប្រជាជនយើង ក្នុងសង្គមកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ន ហើយនិងឃើញសភាពកម្មសិទ្ធិឯកជន នៅក្នុងផ្ទៃបដិវត្តន៍យើងយ៉ាងនេះ តើយុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើង អាចកសាងគោលជំហរសមូហភាពខ្ពស់ ឈានទៅសង្គមនិយមបានឬមិនបាន ? ឈរលើសភាពសត្រូវខ្មាំងជាគុណសម្បត្តិ និងជាការខ្វះខាតដូចពោលខាងលើនេះ យើងជឿជាក់ថា យុវជន-យុវនារីបដិវត្តន៍យើង អាចឈានទៅដល់ទិសដៅសមូហភាពនេះជាពិតប្រាកដ ហើយត្រូវតែឈានទៅ ឲ្យដល់ទិសដៅសមូហភាពនេះដាច់ខាត ។

កន្លងមក យើងបានវាយបណ្ដេញចក្រពត្តិ និងរបបអាណានិគមនិយមថ្មីរបស់វា ឲ្យចេញអស់ពីទឹកដីកម្ពុជា ។ យើងបានវាយរំលំវណ្ណៈសក្តិភូមិ និងវណ្ណៈនាយទុនរបស់វាមូលដ្ឋាន ។ ដូច្នេះ គឺយើងបានវាយកំទេចចោលរបបកម្មសិទ្ធិឯកជន របបកម្មសិទ្ធិបុគ្គល ស្នូនត្ត ឲ្យជ្រះស្រឡះអស់ពីសង្គមកម្ពុជាយើងហើយ ។ សព្វថ្ងៃនេះ ប្រជាជនកម្ពុជាយើង ក៏បានលះបង់កម្មសិទ្ធិឯកជនគ្រប់បែបយ៉ាង មានតាំងពីស្រែ-ចំការ គោ-ក្របី រហូតដល់កម្លាំងពលកម្ម និងកម្លាំងបញ្ញារបស់ខ្លួនទៀត មកដាក់រួមធ្វើជាកម្មសិទ្ធិសមូហភាពរបស់សហករណ៍ទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ សង្គមកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ន ឈានទៅ

00063618

E3/750

~~D243/2.1.21~~

សមូហភាពហើយ ហើយកំពុងរីកចំរើនទៅកាន់តែល្អ កាន់តែរឹងប៉ឹង ។ ការវិវត្តនេះ មានដំណើរលឿនស្ទើរណាស់ ដែលពុំអនុញ្ញាតឲ្យយុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង នៅបង្អែបង្អង់ក៏ពុំបានឡើយ ។ ម៉្យាងទៀត យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ក៏ជិតនៅក្នុងការបោះតាំងសមូហភាពហើយ ។ មិត្តយើងបានលះបង់ សព្វគ្រប់បែបយ៉ាង មកចូលក្នុងជួរបដិវត្ត ដើម្បីបំរើបក្ស បំរើប្រជាជន ដោយឥតលក្ខខណ្ឌ ។ ព្រមជាមួយនេះ មិត្តយុវជន-យុវនារីយើង សុទ្ធតែបដិតសារីខ្លួន បង់បំរើនឲ្យពាន់ពលនា គ្មាននរណាម្នាក់ឡើយ បង់ជ្រះពីពលនា ប្តូរទៅដាច់ឆ្ងាយពីពលនាឡើយ ។

ទាំងអស់នេះ សុទ្ធសឹងជាលក្ខណៈសម្បត្តិល្អ ដែលអនុគ្រោះ ហើយជំរុញឲ្យយុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ឈានទៅកំចាត់កម្មសិទ្ធិបុគ្គលសួនតួបានជ្រះស្រឡះ ហើយពង្រឹង និងពង្រីកនូវកម្មសិទ្ធិសមូហភាពឲ្យកាន់តែខ្ពស់ កាន់តែខ្លាំងក្លាបានជាដាច់ខាត ។ ចំណែកឯការខ្វះខាត ដែលមានដូចបានរៀបរាប់ពីខាងលើកន្លងទៅតែជាបាតុភូតបណ្តោះអាសន្ន ដែលកំពុងតែវិវត្តចុះ ទៅក្នុងចលនាតស៊ូវណ្ណៈ ដ៏សន្ធោសន្ធៅបច្ចុប្បន្ននេះ ។ តែព្រមជាមួយនេះ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ក៏ត្រូវឃើញថា គោលជំហរកម្មសិទ្ធិបុគ្គលសួនតួនេះ វានៅមានអានុភាពខ្លាំងក្លានៅឡើយដែរ នៅក្នុង

ជួរបដិវត្ត ក៏ដូចជានៅក្នុងខ្លួនយើងម្នាក់ៗ ។ បើយើងគ្មានវិធានការដាក់ស្តែង គ្មានការប្តេជ្ញាចិត្តខ្ពស់ទំលុកកំចាត់វាទេ វាក៏បន្តរស់រានមានជីវិត ហើយពង្រឹងពង្រីកខ្លួនវាតទៅទៀត នៅក្នុងជួរបដិវត្ត ក៏ដូចនៅក្នុងខ្លួនយើងម្នាក់ៗដែរ ។

ព្រមជាមួយនេះ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ត្រូវយល់ឃើញ ហើយមានទស្សនៈឲ្យច្បាស់លាស់ថា ការតស៊ូរវាងសតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិឯកជន និងសតិអារម្មណ៍កម្មសិទ្ធិសមូហភាព នៅក្នុងជួរបដិវត្ត ក៏ដូចនៅក្នុងខ្លួនយើង ជាផ្នែកមួយនៃការតស៊ូវណ្ណៈ ។ ដូច្នេះ វាជាការតស៊ូស្លាប់-រស់ គឺមិនមែន ស្ងៀមស្ងាត់មួយដែរ ដែលយុវជន-យុវនារីយើង ពុំគប្បីសំរុះសំរួល ឬអធ្យាស្រ័យបណ្តែតបណ្តោយបានឡើយ ។ បើយើងសំរុះសំរួល ឬអធ្យាស្រ័យបណ្តែតបណ្តោយនោះ គោលជំហរកម្មសិទ្ធិសមូហភាព មុខជានឹងចាញ់គោលជំហរកម្មសិទ្ធិឯកជនបុគ្គលសួនតួពិតមិនខានឡើយ ។ ដូច្នោះ បានសេចក្តីថា បដិវត្តនឹងចាញ់បែបសក្តិភូមិ-នាយទុនហើយ ។ ដូច្នេះប្រជាជន មហាជន ដែលដើរលឿនទៅមុខឆ្ងាយណាស់ហើយ នៅលើមាគ៌ាសមូហភាពនេះ ហើយដែលមានសំណូមពរ ចង់ឲ្យយុវជន-យុវនារីយើង ឈានទៅមុខឲ្យបានលឿនទាន់ចលនាក្តៅនេះ ប្រាកដជាពុំអនុញ្ញាតឲ្យគោលជំហរសក្តិភូមិ-នាយទុននេះ ផ្តើម

00063619

ប្រៀបវិញបានជាដាច់ខាត ។ ដូច្នេះ បើមិត្តយុវជន-យុវនារីយើងណា នៅតែគិតគូរពីរឿងកម្មសិទ្ធិស្ងួនតួ នៅស្តាយស្រណោះអាឡោះអាល័យពីរឿងកម្មសិទ្ធិស្ងួនតួនេះទៀត ក៏នៅជាប់កម្មសិទ្ធិស្ងួនតួនេះចុះ ប្រជាជន មហាជនទាំងពលនាបដិវត្ត គេពុំអាចឈប់ជាមិត្តឡើយ គេមុខជាទៅម្ខាងពាលមិត្តហើយ ។ ដូច្នេះ បានសេចក្តីថា មិត្តត្រូវតែចលនាហើយ ។

ឃើញសភាពសត្វាឧត្តមតិយាន៏នេះ មិត្តយុវជន-យុវនារីបដិវត្ត យើងគ្រប់រូប ខាងផ្នែកអត្តនោមតិរបស់ខ្លួន ត្រូវតែខិតខំកែឲ្យបានចលនា ។ យើងពុំអាចឈប់សំកកមួយសន្ទុះបានឡើយ ។ ដូច្នេះ មិត្តយើងត្រូវយល់ឃើញថា មិត្តបានលះបង់គ្រប់បែបយ៉ាងជាបន្តបន្ទាប់មក ហូតដល់ហានលះបង់អាយុជីវិត ដ៏ក្រៀវក្លារបស់ខ្លួនជូនបក្ស បដិវត្ត និងប្រជាជន ក្នុងការវាយកំទេចរបបអាណានិគមនិយមថ្មី របស់ចក្រពត្តិអាមេរិក និងរបបសក្តិភូមិ-នាយទុន ឱ្យរលំរលាយអស់ពីទឹកដីកម្ពុជា ។ ដូច្នេះ តើមិត្តមានហេតុផលអ្វីទៅស្តាយស្រណោះ ឬចង់ត្រឡប់យកកម្មសិទ្ធិបុគ្គលស្ងួនតួ ដែលជាកាកសំណល់ នៃរបប អាណានិគមនិយម - សក្តិភូមិនិយម - នាយទុននិយម ដែលយើងកំទេចអស់គ្នា បានទាត់ចោលទៅហើយនោះឡើយ ។ គ្មានសំការៈអ្វីប្រសើរថ្លៃថ្លា ជាងសង្គមនិយមឡើយ ។

D243/2.1.21

E3/750

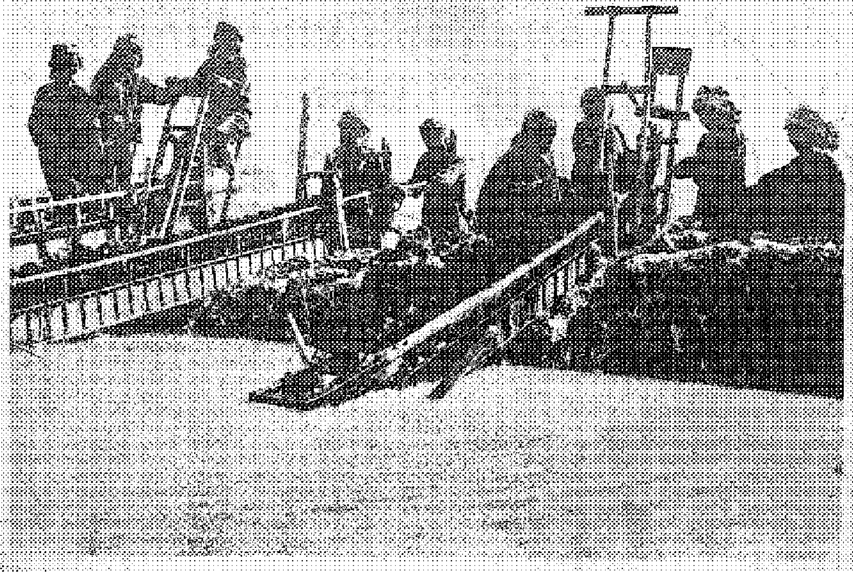

យុវនារីមួយក្រុម កំពុងធាក់រហាត់ទឹកបញ្ចូលស្រែ ក្នុងបរិយាកាសសកម្មប្រយុទ្ធសុទ្ធិផ្តិនិយម ជឿជាក់លើអនាគតដ៏ភ្លឺស្វាង ដែលរះចិញ្ចែងនៅពីមុខខ្លួន ។

00063620

E3/750

~~D243/2.1.21~~

មិត្តបានរួមចំណែកធ្វើការតស៊ូបដិវត្ត គឺមិនគិតពីលំបាកវេទនា រហូតដល់សំរេចបដិវត្តប្រជាជាតិ-ប្រជាធិបតេយ្យ ។ ឥឡូវ បក្សនឹងប្រជាជន ប្រគល់ភារៈជូនមិត្តបន្តវេនធ្វើបដិវត្តសង្គមនិយមតទៅទៀត ។ នេះជាកិត្តិយសឧត្តុង្គឧត្តម និងជាសុភមង្គលថ្លៃថ្លាបរិសុទ្ធបំផុត របស់យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែប្តេជ្ញាសំរេចឲ្យបានដាច់ខាត ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែទំលាក់ចោលសំពាយចាស់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិបុគ្គលសួនតួ ហើយបំពាក់បំប៉ននូវគោលជំហរកម្មសិទ្ធិសមូហភាព ឲ្យបានរឹងប៉ឹង និងខ្លាំងក្លា ដើម្បីជាកម្លាំងជំរុញដំណើរយើង ឲ្យឈានលឿនទៅមុខជានិច្ច ឆ្ពោះទៅកាន់ទិសដៅសង្គមនិយមដាច់ខាត ៕

×

× ×

00063621

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ជីវិតកសិ

ក្នុងមហាព្យុះសង្គ្រាមជិចក្ក

កុមារភាព

មិត្តឃេន ជាកូនកសិករក្រម្នាក់ ចិតនៅក្នុងឃុំដាងទង ស្រុកត្រាំកក់ខេត្តតាកែវ ។ សព្វថ្ងៃ មិត្តទើបមានអាយុ១៥ឆ្នាំទេ ។

មិត្តកំព្រាម្ដាយ តាំងពីអាយុ៣ឆ្នាំម្ល៉េះ ។ ម្ដាយមិត្តត្រូវឈឺស្លាប់ ព្រោះមកពីជំងឺភាពក្រខ្សត់ អត់ឃ្លានខ្លាំងពេក ហើយពេលឈឺ ក៏គ្មានថ្នាំព្យាបាលទៀត ។ ក្រោយពេលដែលម្ដាយមិត្តទទួលមរណភាពទៅ ឪពុកមិត្ត ត្រូវទទួលបន្ទុកចិញ្ចឹមកូនប្រុស២នាក់ តែម្នាក់ឯង ដោយត្រដាបត្រដួស ខ្វះមុខខ្វះក្រោយ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

កូនប្រុសទាំង២នោះមាន ខ្លួនមិត្តម្នាក់ និងបងប្រុសរបស់មិត្តម្នាក់ ។

នៅឆ្នាំ ១៩៦៨ ពួកអាក្បត់ លន់ណុល - សិរិមតៈ ក្រោមបញ្ជារបស់ចក្រពត្តិអាមេរិក បានបង្កសង្គ្រាមផ្ទុកផ្ទុំ ម៉ុនបឹង កំទេចបដិវត្តកម្ពុជា តាមការកំទេចកម្លាំងបដិវត្ត និងកំទេចមូលដ្ឋានបដិវត្ត ។ ព្រមជាមួយនោះ ពួកវាបានធ្វើការរាតត្បាតដោយព្រេងព្រាយ នៅតាមភូមិ-ឃុំ-ស្រុកនានា ទូទាំងប្រទេស ជាពិសេស គឺនៅជនបទ បុរីកាត់មាត់ញក ។ ពោល គឺពួកវាបានអនុវត្តគោលនយោបាយហ្វាស៊ីសកាវូបនិយកម្ម « សម្លាប់ខ្មែរ ផុតខ្មែរ បំផ្លាញខ្មែរ » ។ ពួកវាបានដើរប្រមូលស្រូវអង្ករប្រជាជន ធ្វើឲ្យប្រជាជន-អត់ឃ្លាន ដាច់ពោះស្លាប់ ។ ពួកវាបង្កើតល្បែងស៊ីសង បង្កើតបនស្រីពេស្យា នៅតាមស្រុកភូមិ គ្រប់ច្រកល្ហក ដើម្បីបំពុកបំពុលប្រជាជនយើង កុំឲ្យប្រជាជនយើង ចេះឈឺចាប់ នឹងការជិះជាន់ ហុតឈាមស្រៀមឆ្អឹងរបស់ពួកវា ។ ហើយព្រមជាមួយនេះ ពួកអាក្បត់លន់ណុល-សិរិមតៈ និងពួកអាវណ្ណៈកាន់អំណាចប្រតិកិរិយា នៅតាមភូមិ-ឃុំនានា វាបានបង្ក្រាបរាតត្បាតប្រជាជនយើង យ៉ាងព្រៃផ្សៃ ហ្វាស៊ីសបំផុត ។ វាកាប់សម្លាប់ប្រជាជន ដោយគ្មានជំនុំជំរះអ្វីឡើយ ។ វាចាប់ចងប្រជាជន យកទៅធ្វើទារុណកម្ម លើរូបរាងកាយ យ៉ាងសាហាវហ្វាស៊ីសបំផុត

00063622

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ហេតុដល់មានបងប្អូនខ្លះ ត្រូវស្លាប់បាត់បង់ជីវិត នៅលើកន្លែងការុណកម្ម ។ បងប្អូនខ្លះ ត្រូវគ្រាំគ្រាដកពិការអស់មួយជីវិត ។ បងប្អូនខ្លះទៀត ត្រូវពួកវាចាប់យកទៅរះពោះ ប្លន់ថ្លើមខ្លួន រួចយកធ្វើម្ហូបម្ហាត់ ។ បងប្អូនខ្លះទៀត ត្រូវពួកវាចាប់យកទៅកន្លែងសាច់ទាំងរស់ ខ្វេះភ្នែក កាត់ដៃ កាត់ជើង រួចហើយបង់ឲ្យសេះអូស ហោលរត់ ពាសពេញភូមិ និងតាមផ្លូវថ្នល់នានា ។ល។ ខ្មាំងធ្វើយ៉ាងនេះ គឺដើម្បីសង្កត់ គំរាមកំហែង ដល់ឆន្ទៈប្រយុទ្ធ របស់ប្រជាជនយើង កុំឲ្យប្រជាជនយើងហ៊ានឧបត្ថម្ភបដិវត្ត ក៏ដូចជាហ៊ានងើបឡើង តស៊ូប្រឆាំងនឹងពួកវាដែរ ។

ចិតនៅចំពោះមុខ អំពើបង្ក្រាបកាត់គ្លាត យ៉ាងកំរោលហ្វាស៊ីសនេះ របស់ពួកវណ្ណៈកាន់អំណាចប្រតិកិរិយា ក្បត់ជាតិទាំងនេះ ប្រជាជនកម្ពុជា ដ៏អង់អាចក្លាហាន ហើយដែលធ្លាប់មានប្រពៃណីតស៊ូ ដ៏យូរលង់ ប្រឆាំងការណានិគមនិយម ប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់សង្កត់សង្កិន របស់វណ្ណៈសក្តិភូមិ ក្រោមការដឹកនាំដ៏ឈ្លាសវៃ នៃបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា បានលើកកម្រិតគំនិតប្រយុទ្ធកាន់តែខ្ពស់ ទឹកចិត្តកាន់តែអង់អាចថែមទៀត ។ បងប្អូនណាមិនទាន់បែក នៅបន្តធ្វើការតស៊ូនៅក្នុងភូមិ ។ បងប្អូនណាដែលបែកហើយ ក៏បាននាំគ្នាតចូលព្រៃ ដើម្បីបន្តការតស៊ូបដិវត្ត ជាបន្តទៀត ។

នៅពេលនោះ សភាពការណ៍តាមជនបទ ចុងកាត់មាត់ញាក់ មានការតឹងតែងជាខ្លាំង ប្រជាជននៅឃុំជាងទង ក្នុងនេះ មានឪពុកមិត្តយន ជាដើម បាននាំគ្នាជួយលាក់បំពួនកម្មាភិបាលបដិវត្តយើង ជួយចិញ្ចឹមបាយ ទឹក និងជួយបណ្តោះចេញពីភូមិ ទៅមូលដ្ឋានក្នុងព្រៃ ។

ថ្ងៃមួយ ខ្មាំងបានធ្វើការកាត់គ្លាត ដោយទ្រង់ទ្រាយធំ នៅក្នុងឃុំជាងទងនេះ ។ ពួកវាបានចាប់ឪពុកមិត្តយន និងប្រជាជនយើង ៣ នាក់ទៀត យកទៅឃុំក្នុងបន្ទាយវា ។ ថ្ងៃដំបូងកាបេតានក្បត់ បានហៅឪពុកមិត្តយនទៅជួបវា តែម្នាក់ឯង ។ វានិយាយថា : « ខ្ញុំឃើញពូជាអ្នកក្រ ខ្ញុំអាណិតណាស់ ! តែឡូវខ្ញុំចង់ឲ្យពូបានស្គាល់សេចក្តីសុខ ដូច្នេះ ពូត្រូវតែឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំឲ្យត្រង់មក ។ តើពូយកសារ៉េង(1) និងគ្នាវាខ្លះទៀត ទៅលាក់នៅឯណា ? »

ពូយើងនៅស្ងៀម មិនឆ្លើយតបទៅវាវិញឡើយ ។ វានិយាយបន្តទៀតថា: « ពូឯងមិនបាច់លាក់ខ្ញុំទេ ! មនុស្សដូចពូ ខ្ញុំជឿថាជាមនុស្សល្អម្នាក់ដែរ ។ តែដោយសារពួកខ្លះខាងខ្មាំង ទើបនាំឲ្យពូសុខចិត្ត ទៅធ្វើការបំរើពួកខ្មែរក្រហមយ៉ាងនេះ ... » ។

(1) សារ៉េង : (ជាឈ្មោះកម្មាភិបាលបដិវត្តយើងម្នាក់ នៅក្នុងតំបន់នោះ)

ពូយើងក៏មិនព្រម ក៏និយាយតបទៅវាថា : « ខ្ញុំគ្មានទៅបំរើអ្នកណាទេ ។ ខ្ញុំក្រមែន តែខ្ញុំដាច់ខាត ពុំលក់ខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ណាមួយឡើយ ។ រូបខ្ញុំជាកសិករក្រ មានចិត្តស្មោះសចំពោះជាតិពិតប្រាកដ ពុំមែនដូចពួកអស់លោកទេ ដែលសប្បាយហ៊ឺហា លើគំនរខ្មោចឈាម និងទុក្ខវេទនា របស់ជាតិ និងប្រជាជន !... » ។

អាមេទាហានក្បត់នេះ ខឹងឡើងមុខក្រហម តែវាខំនិយាយដោយសំរួលថា : « ពូឯងខំដោះសាយ៉ាងណា ក៏ខ្ញុំដឹងដែរ ។ ពូត្រូវដឹងថា ទោសរបស់ពូធ្ងន់ណាស់ បើពូសុខចិត្តសារភាពព្រមប្រាប់ខ្ញុំ នោះពូនឹងបានរួចខ្លួន ។ បើពូនៅតែចចេសទំលាក់ នោះពូនឹងខានឃើញមុខកូនហើយ » ។

ពូយើងនៅស្ងៀម ៗ ទោះបីអាក្បត់ខំញញឹមដាក់ពូយ៉ាងណា ក៏ពូយើងនៅតែប្រកាន់អាកប្បកិរិយា នឹងនរធម្មតា ។ មិននិយាយស្ដី ឬឆ្លើយតបទៅវិញមួយម៉ាត់ឡើយ ។ ឃើញដូច្នេះ អាមេទាហានក្បត់ ក៏ខឹងប្រឡោតតោតតូង ហើយស្រែកបញ្ជាទៅគ្នាវាថា : « អាធាង ! អាឯងយកអានេះទៅបាត់ការទៅ ! ហើយហៅអាម្នាក់ទៀតឲ្យមកកន្លែងអញ ៗ »

អាធាងទទួលបញ្ជាវា ហើយក៏យកខ្សែព្រួតមកចងពូ

~~D243/2.1.21~~

E3/750

យើង ។ តែពូមិនព្រមឲ្យវាចងដាច់ខាត ។ ពោរពេញទៅដោយកំហឹងឆាបឆេះសន្ធោសន្ធៅ ចំពោះពួកអាក្បត់ ពូស្រែកទៅកាន់អាមេទាហានក្បត់ថា : « អញគ្មានទោសអី ឲ្យពួកអាឯងចងអញទេ !... »

អាមេវាលើកដំបងឈើច្រត់ប្រុងវាយពូយើង ។ តែពូយើងចាប់ដំបងឈើច្រត់វាជាប់ ហើយដាល់មួយដៃយ៉ាងធ្ងន់ ចំចុងដង្ហើមវា ។ អានេះដួលដេកប្រកាច់ទៅលើកំរាលឥដ្ឋ ហើយខំស្រែកហៅឲ្យគ្នាវាមកជួយ ។ អាធាងនឹងបក្សពួកវាមួយចំនួន រត់ស្រវាទៅរោមរោមវាយពូយើង ។ ដោយរូបកាយពូយើងស្គម មិនសូវបានកំលាំងកំហែងផង ហើយមានគ្នាតែម្នាក់ឯងគត់ផង ពូយើងក៏ត្រូវពួកអាពេជ្ឈឃាតអស់នេះវាយទាល់តែសន្លប់ ។ រួចពួកវាយកខ្សែចងគាត់អូសចេញទៅ ។

ពេលពូយើងដឹងខ្លួនឡើងវិញ ឃើញពួកវាចងខ្លួនពូព្យួរនៅដើមស្វាយធំមួយដើម ។ ខ្លួនប្រាណពូ ត្រូវបែកឈាមសព្វកន្លែង ។ ពេលពួកវាឃើញពូដឹងខ្លួនឡើងវិញ អាធាងស្ទុះទៅជិតពូ ហើយនិយាយថា : « មើល ! អាឯងប្រាប់អញឲ្យត្រង់មក តើអាឯងយកពួកខ្មែរក្រហមទៅលាក់នៅឯណា ?... »

00063624

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ពួខ្ញុំយកបុត្រទៅវិញ ដោយគំហកថា « អញមិនដឹងទេ ! » ឮដូច្នេះ ពួកអាពេជ្ឈឃាតទាំងនេះ ក៏ទាញខ្លួនពូយាយ ផ្ទប់ទៅនឹងគល់ស្វាយ ហូតដល់ពូសន្លប់លែងដឹងខ្លួន ។ ការធ្វើយ៉ាងនេះ ច្រើនលើកច្រើនសារ ដើម្បីឈ្លបសួរចម្លើយពីពូ ។ តែពួកវា គ្មានបានទទួលចម្លើយអ្វី ពីពូមួយម៉ាត់ឡើយ ។

ពួកវាចងព្យួរពូទៅនឹងដើមស្វាយ ដោយធ្វើទារុណកម្មបែបនេះ អស់រយៈ២ថ្ងៃ ២យប់ ។ ថ្ងៃទី៣ នៅប្រហែលម៉ោង៤ទៀបភ្លឺ ទើបវាស្រាយពូយើង និងបងប្អូនយើង២នាក់ទៀតពីដើមស្វាយ ។ វាបាននាំពូ និងបងប្អូនយើងទាំង២នាក់នេះ ទៅកន្លែងមួយ ។ នៅទីនោះ វាបានជីករណ្តៅធំមួយ ដែលវាទើបនឹងទំលាក់សាកសពបងប្អូនយើងម្នាក់ទៀត ដែលវាវាយសម្លាប់កាលពីល្ងាច ។ ពួកវាបានយកពូទាំង ៣ នាក់ ចងដៃចងជើង រួចទំលាក់ក្នុងរណ្តៅ ហើយកាយដីកប់ពូយើងទាំងរស់ ។ មុននឹងដាច់ខ្យល់ ពូយើងទាំង៣នាក់ បានស្រែកជាចុងក្រោយបង្អស់ថា :

« ជយោ បដិវត្តកម្ពុជា ! »

« ពួកអាក្បត់ ពិតជាត្រូវកំទេចពុំខានឡើយ ! ... »

ពូយើងបានពលីជីវិតទៅយ៉ាងអង់អាចក្លាហាន ដាច់ខាត

រក្សាការសំងាត់បដិវត្ត ដាច់ខាតការពារកម្លាំងបដិវត្ត ដើម្បីឲ្យបដិវត្តការតស៊ូបដិវត្តយកឈ្នះ [illegible] ទៀត ហូតដល់ដណ្តើមបានជ័យជំនះបច្ចុប្បន្ននេះ ។

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក កុមារឃន និងបងប្រុសតូចម្នាក់ទៀត ត្រូវរស់នៅកំព្រាទាំងឪពុក កំព្រាទាំងម្តាយ គ្មានទីពឹងពំនាក់អ្វីឡើយ នៅកណ្តាលមហាព្យុះសង្គ្រាម នៃការបង្ក្រាបកាត់ក្បាលឃោរឃៅព្រៃផ្សៃ របស់ពួកអាវណ្ណៈកាន់អំណាចប្រតិកិរិយាក្បត់ជាតិ ។ ពេលនោះ កុមារឃនទើបមានអាយុ៨ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ... ។

រស់នៅក្នុងទុក្ខខ្លាំង

ពីរបីថ្ងៃក្រោយមកទៀត ពួកអាក្បត់លន់ ណុល-សិរិមតៈ បានបញ្ជាឲ្យទាហានស៊ីឈ្នួលវា បើកការកាត់ក្បាលជាបន្តទៀត ។ ពួកវាបន្តិចបន្តួច កេណ្ឌកៀរប្រជាជន ឲ្យទៅរស់នៅជុំវិញប៉ុស្តិ៍ម បន្ទាយវាទាំងអស់ ។ ពេលនោះ ប្រជាជនយើងមានជីវភាពរស់នៅលំបាកតោកយ៉ាក ខ្លាំងណាស់ លំបាកម្យ៉ាងដោយអត់ឃ្លាន ព្រោះស្រែចំការ ដែលបងប្អូនធ្វើបាន ត្រូវខ្មាំងប្រមូលរឹបអូសយកអស់ ។ ចង់ចេញទៅរកដីកក្តួច ដំឡូងនៅក្នុងព្រៃ ក៏ត្រូវខ្មាំង

00063625

ហាមឃាត់ មិនឱ្យទៅទៀត ។ លំបាកម៉្យាងទៀត ដោយត្រូវខ្មាំងជាប់ឃុំ ឱ្យជួយធ្វើការ សង់ប៉ុស បន្ទាយ ធ្វើមីម ជីកលេណដ្ឋាន ។ល។ ឱ្យពួកវា ។ ណាត្រូវអត់ឃ្លាន ណាត្រូវហត់នឿយធ្វើការឱ្យវា ពេញៗមួយថ្ងៃយ៉ាងនេះហើយ ពេលយប់ក៏ពុំបានសំរាកទៀត ព្រោះត្រូវខ្មាំងជាប់ឃុំ ឱ្យយាមតាមការពារប៉ុសប៉មបន្ទាយវាទៀត ។

ចំណែកកុមារយ៉េន នឹងបងប្រុសតូចម្នាក់ទៀត ដែលខ្មាំងស្គាល់ច្បាស់ថា ជាកូនកំព្រាពីសពអ្នកតស៊ូម្នាក់ ត្រូវបានអាសក្តិភូមិឃោរឃៅម្នាក់ យកទៅចិញ្ចឹមឃុំគ្រង ។ អានេះឈ្មោះវាអាឈុត ។ ពេលវាជួបមុខកុមារទាំងពីរ អាឈុតតែងនិយាយថា : « ឪពុកឯង ត្រូវពួកខ្មែរក្រហមសម្លាប់ ដោយសារគាត់លែងធ្វើការបំរើពួកវា ។ ឥឡូវនេះ លែងយំយែក ស្រណោះសោកស្តាយឪពុកឯងទៀតទៅ ហើយខំស៊ីបាយឱ្យធាត់ធំ ដើម្បីនឹងចូលធ្វើទាហាន វាយពួកខ្មែរក្រហម សងឈាមឪពុកឯងវិញ ។ អញជានាចិញ្ចឹមឯង រហូតដល់ឯងធំដឹងក្តី!... »

នៅចំពោះពាក្យសំដី ដ៏ផ្អែមល្ហែមរបស់អាឈុត កុមារយ៉េនបានឆ្លើយតបទៅវាវិញថា: « ទេ ! ខ្ញុំមិនជឿទេ ! ថ្ងៃនោះខ្ញុំឃើញពួកទាហានទេតើ ដែលចាប់ចង គ្រៀកឪពុកខ្ញុំហើយក្លស់

~~D243/2.1.21~~

E3/750

កាំភ្លើងបណ្ដើរគាត់ នាំចេញទៅ ។ ពេលនោះ មានពួកទាហានម្នាក់ បានវាយទះតប់ខ្ញុំ ដែលយំតាមឪពុក ទាល់តែដួលត្រឡប់ត្រឡិន ហើយបានគំរាមខ្ញុំ កុំឱ្យយំតាមឪពុកទៀត ។ ពូនោះខ្ញុំនៅចាំមុខគាត់ច្បាស់ណាស់ គឺគាត់ដែលនាំខ្ញុំមកទីនេះ អំបាញ់មិញនេះហើយ !.... »

អាឈុត ក៏និយាយគំរាមទៅកុមារយ៉េនវិញថា : « ពួកឯងជាក្មេង គ្មានដឹងខ្យល់អីទេ ។ ពួកវាអ្នកចាប់ឪពុកឯងនោះ គឺពួកវាខ្មែរក្រហមហ្នឹងហើយ ដែលស្លៀកពាក់ក្លែងខ្លួនជាទាហាន... ឯងកុំតមាត់នឹងអញទៀត ! ខំស៊ីបាយឱ្យធាត់ធំទៅ នឹងអាចចូលធ្វើទាហាន!...កុំយកតំរាប់តាមឪពុកឯងឱ្យសោះ!... »

កុមារយ៉េន នឹងបងប្រុសតូច នៅស្ងៀម លែងនិយាយស្តីអីទៀត ។ តែក្នុងអារម្មណ៍ កុមារទាំងពីរនៅតែចាំច្បាស់ ហើយជឿជាក់ថា : « ឪពុកយើង ពិតជាត្រូវពួកទាហានឃោរឃៅវាសម្លាប់ ។ ហេតុនេះ យើងកុំភ្លេចឈាមស្រស់របស់ឪពុកយើងឱ្យសោះ ។ .... »

អាឈុត វាយកកុមារទាំងពីរទៅនៅជាមួយវា នៅក្នុងបន្ទាយ ។ ពេលវាដើរលេងល្បែងស៊ីសងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ វាតែងយកកុមារទាំងពីរទៅតាមវា ។ កុមារទាំងពីរ ត្រូវអត់ងងុយទាំងយប់

ចាំងថ្ងៃ ព្រោះត្រូវគេឲ្យចាំកំដរ បក់ផ្លិតឲ្យរាំ ក្នុងពេលដែលរាំកំពុងលេងល្បែង ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ កុមារទាំងពីរត្រូវចាំដរ ចាំយកប៉ ដោយគ្មានរៀនហេតុអ្វីទាំងអស់ ។ ឲ្យតែរាំចង់មួយមោះមកពីណា ឬពេលរាំចាញ់ល្បែងម្តងៗ កុមារយើងទាំងពីរ ត្រូវទទួលរងនូវអំពើហោហៈ ទោសៈរបស់រាំទាំងអស់ ។ ពីមួយថ្ងៃ ទៅមួយថ្ងៃ កុមារទាំងពីរ កាន់តែស្គមស្គាំងស្លេកស្លាំងឡើងៗ ប្រៀបដូចភ្លាក់ខ្លួនឈើជាប្អូនបងនឹងគ្នា ។ តែទោះបីជាកុមារទាំងពីរ ឈឺយ៉ាងនេះហើយក៏ដោយ ក៏រាំនៅតែយកកុមារណាម្នាក់ ទៅតាមកំដរបក់ផ្លិតឲ្យរាំ ក្នុងពេលដែលរាំលេងល្បែង ។ ដោយហត់ហៅ នឹងងងុយខ្លាំងពេក កុមារយើង ក៏ដេកងក់ម្តងៗ ជ្រុះផ្លិតពីដៃ ។ ដូច្នេះក៏ត្រូវអាឈុតស្រែកជេរម្តាយ ឬវាយទះគប់តែកលំលើក ។ ...

មានមួយព្រឹក ពេលគេឡប់មកពីលេងល្បែងវិញ អាឈុតក៏ប្រាសខ្លួនដេកលង់លក់ទៅ ។ ថ្ងៃនោះ ដោយជំងឺបានធូរស្រាល គាប់មានកម្លាំងកំហែងខ្លះ កុមារទាំងពីរនាក់បងប្អូន ក៏បានបបួលគ្នា រត់ចេញពីផ្ទះអាឈុត ។ នៅមុខផ្ទះ មានទាហានឈរយាមល្បាត ។ នៅតាមទីធ្លា និងតាមមាត់ច្រកចេញចូលបន្ទាយក៏មានទាហានឈរយាមល្បាត ពាសពេញដែរ ។ ពួកអាទាហានឈរយាមទាំងនេះ កាន់ដូចជាត្រៀមព្រៀមយកទ្រើយ គ្មានចាប់

អារម្មណ៍នឹង ដល់កុមារទាំងពីរនាក់នេះទេ ។ តែគាខ្វះ បាក់ដូចជាមិនតែតាមឃ្លាំមើលកុមារទាំងពីរ ។ កុមារបង ក៏នាំកុមារប្អូនដើរយ៉ាងលឿន ទៅកាន់មាត់ច្រកចេញចូលបន្ទាយ ដោយគ្មានរំលោភតើខ្មឹងពួកទាហាន ដែលឈរយាមល្បាតពាសពេញនោះឡើយ ។ លុះទៅដល់មាត់ច្រកចេញចូលបន្ទាយ កុមារទាំងពីរសង្កេតឃើញទាហានខ្លាំងម្នាក់អង្គុយយាម ហើយដេកលង់លក់នៅក្នុងប៉ម ។ កុមារយើងរឹកមើលឆ្វេង-ស្តាំ រួចក្រឡេកមើលក្រោយ ស្រាប់តែឃើញទាហានម្នាក់ឈរសម្លក់សម្លឹងកុមារទាំង២ៗ ក៏សួរថា: « ពួកឯង ប្រុងនាំគ្នារត់ចេញពីបន្ទាយឬ ? » ។

កុមារទាំងពីរនៅស្ងៀមមួយសន្ទុះ រួចទើបកុមារបងឆ្លើយតបវិញថា : « លោកពូឲ្យខ្ញុំត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ! បើពូមិនជឿខ្ញុំ ទៅសួរគាត់មើលទៅ ! »

អាទាហាននោះ ដើរទៅជិតកុមារយើង ប្រុងចាប់កុមារទាំងពីរយកទៅផ្ទះអាឈុតវិញ ។ ប៉ុន្តែចាប់បានតែកុមារប្អូនម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ឯកុមារបង បានរត់គេចខ្លួនរួច ហើយស្ទុះទៅចាប់កាំភ្លើង ពីអាអ្នកយាមក្នុងប៉ម រួចហើយក៏លើកកាំភ្លើងតម្រង់ទៅរកអាទាហានឃោរឃៅនោះ ហើយស្រែកថា : « លែងប្អូនអញភ្លាមទៅ ! ...»

00063627

E3/750

~~D243/2.1.21~~

តែអាទាហានយោរយៅនោះ មិនព្រមលែងកុមារយេន ឡើយ ។ កុមារបង ក៏កេះកៃកាំភ្លើង បាញ់អានោះដួលព្រួសនៅនឹង ដីភ្លាមមួយរំពេច តែដៃវានៅតែកាន់កុមារយេនជាប់ ។ ដោយពុំ បេះគាឡើងគ្រាប់ទៀត កុមារបងក៏បានលើកចំពុះចុងប្រួញបាក់ផ្កាប់ ដីតែអាទាហានយោរយៅនេះ ។ ស្រាប់តែពេលនោះមានអាទាហាន ម្នាក់ទៀត ស្ទុះមកពីក្រោយ ចាប់ដៃកុមារបងជាប់ ។ កុមារបង ខំ រើបំរះតែដៃនឹងពួកវាផង តែត្រូវពួកវាចាប់ជាប់ ។ វាចាប់កុមារបង បង្ហាប់សក ហើយរុញច្រានចូលទៅក្នុងបន្ទាយវិញ ។ ចំណែកឯ កុមារយេន ត្រូវវាស្ទួចដៃ នាំទៅផ្ទះអាឈុតវិញ ។

នៅព្រមពេលជាមួយគ្នានោះ អាឈុតក៏ដើរមកដល់ ។ អាទាហានម្នាក់ ស្ទុះទៅជំនាប់អាឈុត ហើយរាយការណ៍ប្រាប់អាឈុត តាមដំណើររឿង ។ អាឈុតក្រៅក្រោធជាខ្លាំង ។ មុខវាឡើង ក្រហម ស្រែកបញ្ជាឲ្យទាហានវា នាំកុមារបងយកទៅសួរចម្លើយ ភ្លាម ។ ចំណែកខ្លួនវា ស្ទុះទៅចាប់កុមារយេន នាំត្រឡប់ទៅផ្ទះ វាវិញ ។

ទៅដល់ផ្ទះ អាឈុតសួរថា : « អាយេន ! តាមអាឯង ដឹងតើអាណាមកចាក់ចុចពួកឯង ឲ្យរត់ចេញពីបន្ទាយ ? »

កុមារយេន ឆ្លើយតបថា : « គ្មានអ្នកណាមកចាក់ចុចខ្ញុំទេ ។

ខ្ញុំតែព្រោះរស់នៅជាមួយពួកឯង ពិបាកពេក ។ ពួកខ្ញុំឈឺជិតស្លាប់ ហើយ ក៏នៅតែពួកឯងប្រើឲ្យធ្វើការទៀត ប្រើឲ្យរកឈ្មួយបក់ផ្ចិត អត់ នឹងអ៊ុយជាមួយពួកឯងទៀត ។ ហេតុនេះគ្មានអ្នកណាទ្រាំរស់នៅជាប្អូន កើតទេ.... »

ឮសំដីកុមារយេនយ៉ាងនេះ អាឈុត ខឹងប្រឡេតភ្នែក ធំ ។ វាសម្លុត គំរាមថា : « បងអាឯងបង្គាប់ឲ្យអាឯងនិយាយ ជាមួយអញដូច្នេះឬ ? ... មិនអីទេ អញនឹងសម្លាប់វាពេលដើម្បី ឲ្យអាឯងរកទាលម្ដង កុំព្រហើនដាក់អញពេក ! » ។

បន្ទាប់មក អាឈុតរុញកុមារយេនបញ្ចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ងងឹតមួយ រួចវាចាក់សោពីក្រៅជាប់ ។ នៅក្នុងបន្ទប់ងងឹត កុមារ យេនប្រឹងដាក់ជញ្ជាំង ដាក់ទ្វារ ម៉ឺងម៉ាំង ក្ដុងក្ដាំង ហើយដេរប្រទេច ផ្ដាសាពួកវាជាប់ជានិច្ច ។

អាឈុតដើរចេញបាត់ ។ កន្លះម៉ោងក្រោយមក អាឈុត ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ហើយស្រែកប្រាប់កុមារយេនថា : « បងអាឯង ស្លាប់បាត់ទៅហើយ !... អាឯងនឹងដេរទៅ ប្រយ័ត្នស្លាប់តែហាង ដូចវា !... » ។

កុមារយេន ឆ្លើយតបវិញ ដោយក្ដីក្រៅក្រោធថា : « ចង់យកអញទៅធ្វើអី ក៏យកទៅ !... ឥឡូវអញ ក៏ត្រូវពួកអា

ឯងយកទៅសម្លាប់ ! ឥឡូវពួកគាឯងសម្លាប់បងអញទៀត ។ អញគ្មានផលប្រយោជន៍អី នឹងរស់នៅលំបាកវេទនាដូច្នេះទៀតទេ !...»

កុមារយ៉េន បេះតែបន្តស្រែកដេរជាប់ជាទិច្ច ធ្វើឲ្យកាឈុតឈឺក្បាល ហើយខឹងនឹងកុមារយ៉េនជាខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែកាត់នេះខំធ្វើព្រងើយ ហើយប្រឹងបិទភ្នែកដេកឲ្យលក់ដោយលែងអើពើនឹងសម្ដីរបស់កុមារយ៉េនទៀតហើយ ។ តែកាត់នេះក៏ដេកមិនកើតទេ ព្រោះកុមារយ៉េន កាន់តែស្រែកដេរកាន់ខ្លាំងឡើង ស្រួចឡើង ៗ តាមចិត្តកាត់ ក៏យកកុមារយ៉េនទៅកាប់ចោលបាត់ទៅហើយ ។ តែកាត់មិនហ៊ានប្រើគំនិតក្ដៅនេះ ព្រោះកាត់ទទួលបញ្ជាពីមេក ឲ្យខំពៃចាំបញ្ចុកបញ្ចូល ល្បួងលួងលោមកុមារទាំងពីរនាក់បងប្អូន ដើម្បីយកការណ៍ពីមូលដ្ឋានបដិវត្ត ក្នុងឃុំជាងទងនេះដែលគេជឿថា កុមារទាំងពីរគង់ដឹង ។ ហើយចាំពេលណាយកការណ៍អស់ហើយ សឹមសម្លាប់កុមារទាំងពីរនេះចោល ។ ដូច្នេះហើយ បានជាកាឈុតមិនហ៊ានល្មើសនឹងបទបញ្ជាចៅហ្វាយគេនេះ ។

កុមារយ៉េន បន្តស្រែកដេរ ប្រទេចផ្ដាសាពួកគេផង បន្តធាក់ទ្វារ ធាក់ជញ្ជាំង រនាំងផង ធ្វើឲ្យបរិយាកាសក្នុងផ្ទះ ព្រួសព្រួ ក្ងុកក្ងាំង លាន់ឮសូរសម្លេងទៅក្រៅផ្ទះគងរំពង ។ ងាកមកមើលកាឈុតវិញ ក៏ដេកស្ងៀមយកដៃគងថ្ងាស ទាំងអារម្មណ៍ក្ដៅក្រហល់ ។

តែកាត់នេះ នៅដេកសង្ឃឹមថា បន្តិចទៀត ក្នុងថ្ងៃណាមួយ គង់តែកុមារយ៉េន នឹងរកយកការណ៍ពីមូលដ្ឋានបដិវត្ត ឲ្យពួកវាពុំខានឡើយ ។

រហូតដល់ថ្ងៃត្រង់ ទើបកាឈុតដើរទៅជិតបន្ទប់ឃុំកុមារយ៉េន ហើយនិយាយដោយផ្អែមល្ហែមថា : « ឈប់ដេរអញទៅ ! ឯងថាអញយ៉ាងម៉េច ក៏អញទទួលទាំងអស់ ។ បងឯងនៅរស់ទេ ហើយអញបានយកវាទៅដេកពេទ្យហើយ ។ ឈប់ធ្វើក្ងុកក្ងាំងយ៉ាងនេះទៀតទៅ ក្មួយសម្លាញ់ !... »

ប៉ុន្តែកុមារយ៉េន នៅតែបន្តស្រែកដេរ ហើយធាក់ទ្វារ ធាក់ជញ្ជាំង រនាំង យ៉ាងក្ងុកក្ងាំងខ្លាំងថែមទៀត... ។ មួយម៉ោងក្រោយមក សភាពក្នុងបន្ទប់នេះ ប្រែជាស្ងាត់ឈឹង ។ កាឈុតភ័យទំស្ទុះទៅបើកទ្វារបន្ទប់មើល ។ កុមារយ៉េនដោយហត់ហេវខ្លាំង ក៏ដេកលង់លក់ បែកញើសជោកខោអាវ ។ ឃើញដូច្នេះ កាឈុតក៏បិទទ្វារបន្ទប់ទៅវិញ ហើយចាក់សោ យ៉ាងជាប់ ។ ក្រោយមកទៀត កាឈុតក៏រៀបចំស្លៀកពាក់ចេញដំណើរទៅក្រៅបាត់ ។ រហូតដល់ព្រលប់ហើយ ក៏ពុំទាន់ឃើញកាឈុតត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។ មកដល់ពេលយប់ទៀត ក៏កាឈុតមិនទាន់ត្រឡប់មកដល់ផ្ទះវិញដែរ ។ បរិយាកាសក្នុងផ្ទះស្ងាត់ជ្រៀប គ្មានមនុស្សនៅម្នាក់ឡើយ ។ កុមារយ៉េនដេកលង់លក់ អត់បាយអត់ទឹកនៅក្នុងបន្ទប់ងងឹតនេះ ។

00063629

E3/750

~~D243/2.1.21~~

រហូតដល់ម៉ោង ២ រំលងអាធ្រាត្រស្រាប់តែឮសូរគោះទ្វារតិចៗ ។ កុមារយេនក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រើត ហើយឮសូរសម្លេងមនុស្សខ្សឹបប្រាប់ថា: «មួលសោទ្វារខាងក្នុងបើកចេញមក!...» ។ ឮភ្លាម កុមារយេន ស្ទុះក្រោកទៅមួលគន្លឹះទ្វារ ហើយបើកទ្វារចេញទៅក្រៅ ។ កុមារយេនដើរកាត់ក្នុងទីងងឹត រហូតទៅដល់ទ្វារខាងមុខទៀត កុមារបានមួលគន្លឹះទ្វារ ហើយបើកដើរចេញទៅក្រៅផ្ទះ ។ កុមារឃើញជនម្នាក់ ស្លៀកពាក់ខាកីតាហានខ្មាំង ហើយមានស្ពាយកាំភ្លើងមួយដើមផង ។ ជននេះ បាននាំកុមារនេះរត់ចេញពីផ្ទះអាឈុត ។ ពេលទៅដល់កន្លែងមានពន្លឺភ្លើង ទើបកុមារយេនស្គាល់មុខជននេះច្បាស់ ។ ជននេះគឺជាមិត្តជិតស្និទ្ធម្នាក់ របស់ឪពុកកុមារ ហើយធ្លាប់រួមការងារបដិវត្តជាមួយគ្នា កាលឪពុកកុមារនៅរស់ ។

ក្រោយពីកុមារចេញផុតពីផ្ទះអាឈុតបានបន្តិច ផ្ទះនេះក៏ឆេះហុយផ្សែងទ្រលោមឡើង ហើយឆេះរាលដាលដល់ផ្ទះជិតខាងជាខ្លះទៀត ធ្វើឱ្យក្រហមឡើង មួយចំហៀងមេឃ ។ ទាហានខ្មាំងផ្អើលច្រួលច្របល់ពេញបន្ទាយ ។ ពូយើងក៏ឆ្លៀតឱកាសនេះ នាំកុមារយេន រត់ចេញទៅតាមច្រកខាងក្រោយបន្ទាយ ។ ពេលរត់ទៅដល់មាត់ច្រក ក៏ស្រាប់តែមានទាហានល្បាតម្នាក់ បញ្ចាំងពិលចំមុខ

ពូ ឃាត់ដំណើរពូ ហើយសួរថា:« ឯងនៅក្រុមខាងណា? ហើយនាំក្មេងនេះទៅណា?...»

ពូឆ្លើយតបដោយខ្លីថា:« បើកផ្លូវឱ្យអញភ្លាម ព្រោះអញមានការប្រញាប់ណាស់ ! បើចង់ដឹងរឿងក៏តែទៅសួរលោកឈុតទៅ ! ឯងមិនឃើញផ្ទះលោកឆេះទេឬ?...»

ទាហានល្បាតនេះ នៅតែចចេសឈរពាំងផ្លូវពូយើងទៀត ។ ពូយើងក៏ទាញកាំភ្លើងបាញ់វាដួលភ្លាមទៅ ។ រួចគាត់នាំកុមារយេនរត់យ៉ាងលឿនសំដៅទៅមុខទៀត ។

ព្រមជាមួយគ្នានេះ សូរកាំភ្លើងក៏លាន់ឮ ផ្ទួនលាន់ផ្ទុះចេញពីក្នុងបន្ទាយ តំរង់មកទិសពូនិងកុមារយេន ដែលកំពុងនាំគ្នារត់ផងក្រាបផង ។ ពន្លឺពិលបាំងខ្វែងខ្វាត់ពីលើប៉ុស្តិ៍ខ្មាំង ប្រកិតខតាមក្រោយពូនិងកុមារយេន ។ ពូរត់ទៅមុខបណ្ដើរ ងាកទៅក្រោយបាញ់តបនឹងខ្មាំងវិញបណ្ដើរ ។ លុះរត់បានឆ្ងាយពីបន្ទាយបន្តិច ពូខ្សឹបប្រាប់ទៅកុមារយេនថា:«រត់ទៅតាមផ្លូវនេះទៅ!...»ដោយលើកដៃចង្អុលទៅខាងមុខ ។ រួចពូងាកមកក្រោយ ក្រាបបាញ់តទល់ជាមួយខ្មាំងវិញ ។ បន្តិចក្រោយមកខ្មាំងបានបាញ់ត្រូវដើមទ្រូងគាត់ ។ ពូងាកទៅក្រោយ ឃើញកុមារយេន ឈរនៅទីកន្លែង ពុំព្រមទៅណាទៀត ។ ពូក៏និយាយសង្កត់ធ្ងន់ៗថា:«រត់ទៅ!រត់ទៅ

00063630

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ក្មួយទៅ! បដិវត្តន៍នៅតែចាំទទួលក្មួយ នៅខាងមុខឯណោះ!...» ។

កុមារឃនឮដូច្នេះ ក៏ប្រញាប់តែទៅតាមទិសដែលពូចង្អុលប្រាប់នោះភ្លាម ៗ ក្រោយពេលដែលកុមារឃនតែបាត់ស្រមោលហើយ ពូយើងក៏បានពលីជីវិត នៅកណ្ដាលបន្ទុកឈាម បន្ទាប់ពីបានប្រយុទ្ធតទល់ជាមួយខ្មាំង រហូតដល់ដង្ហើមចុងក្រោយបំផុត ។

កុមារឃន ខំតែទៅមុខ គ្មានហ៊ានឈប់សំរាកឡើយ ។ បន្តិចក្រោយមក កុមារក៏បានទៅជួបនឹងអ៊ុំតាសម្នាក់នៅខាងមុខ ។ កុមារត្រេកអរខ្លាំងណាស់ ហើយលាន់មាត់ថា: « យើអ៊ុំទេតើ! »

អ៊ុំតាសនេះ ជាកម្មាភិបាលបដិវត្តម្នាក់ ដែលធ្លាប់បានទៅពួនសំណាក់នៅផ្ទះឪពុកកុមារឃន ក្នុងពេលដែលខ្មាំងកំពុងតាមដានរកចាប់គាត់ ។ ក្រោយមក ឪពុកកុមារឃន ក៏បានលបលួចនាំព្រឹត្តអ៊ុំតាសនេះចេញពីភូមិ ទៅនៅក្នុងព្រៃ ។ ហើយ ២-៣ ថ្ងៃក្រោយនេះ ខ្មាំងក៏បានចាប់ឪពុកកុមារឃន យកទៅធ្វើទារុណកម្ម ហើយដាក់គុកទាំងរស់ ។ កុមារឃន នៅចាំមុខអ៊ុំច្បាស់ណាស់ណាស់ ព្រោះកុមារធ្លាប់ចេញចូលបំរើបាយទឹកអ៊ុំ នៅក្នុងជង្រុកស្រូវ ។ ពេលបានជួបមុខអ៊ុំភ្លាម កុមារនឹកឃើញដល់ឪពុក ដែលត្រូវខ្មាំងចាប់យកទៅសម្លាប់ ដោយគ្មានទោសពៃរ៍ ក្ដីតាំងកស់ ។ កុមារនឹកឡើងក្ដៅឈ្លួល ខាំមាត់សង្កៀតធ្មេញ ហើយនិយាយដាក់ប

អ៊ុំថា « តែប៉ុណ្ណេះ ខ្ញុំបានសងឈាមឪពុកខ្ញុំហើយ! ចាំខ្ញុំធំបន្តិច ខ្ញុំសុំកាំភ្លើងអ៊ុំទៅបាញ់ខ្មាំងវិញ!...»

អ៊ុំតាសយកដៃស្ទាបក្បាលកុមារ ធ្វើញញឹមៗ ដោយពេញចិត្ត ។ រួចក៏នាំកុមារឃន ដើរឆ្ពោះទៅមុខទៀត ។ តាមផ្លូវ អ៊ុំនិយាយប្រាប់កុមារថា: « បងប្អូនយើង តាមរកក្មួយរាល់ថ្ងៃ តែស៊ើបមិនឃើញសោះ ។ ទើបព្រឹកម្សិលមិញនេះ មានគេបានជួបក្មួយ ។ ហើយយប់ឡើង បងប្អូនយើង ក៏បានដាក់ផែនការទៅលបរំដោះយកក្មួយទាំងពីរចេញមក ។ ចំណែកក្មួយខុនដែលជាបងរបស់ក្មួយ ត្រូវបានបងប្អូនយើងនាំចេញមុន ហើយនាំយកទៅសំរាក នៅឯមន្ទីរក្នុងព្រៃហើយ ។ ចំណែកឯក្មួយ ត្រូវទៅជាមួយអ៊ុំ ។ ក្មួយគង់នឹងបានរៀនសូត្រ ធ្វើការងារជាមួយពួកគេ ពួកគេឯទៀតទេ ចាំធំបន្តិច ក្មួយនឹងបានទៅកាយខ្មាំង សងឈាមឪពុកក្មួយ និងសងឈាមបងប្អូនប្រជាជនយើង ឯទៀតទាំងអស់ ដែលត្រូវខ្មាំងសម្លាប់...» ។

ក្រោយមក កុមារឃននិងអ៊ុំ ក៏បានទៅដល់មន្ទីរមួយ ក្នុងព្រៃជ្រៅ ដែលកុមារត្រូវរស់នៅរៀនសូត្រ និងធ្វើការហើយនៅទីនេះរហូតមក ។ [illegible]

ចូលធ្វើកងឈ្លប

នៅក្នុងព្រៃ កុមារយេនត្រូវបានបក្សនិងពួកឈ្លបឯទៀតទាំងអស់ យកចិត្តទុកដាក់អប់រំបំប៉ន ទាំងប្រវត្តិ ទាំងនយោបាយ សតិអារម្មណ៍ ចាត់តាំងបដិវត្ត ។ មិនយូរប៉ុន្មាន កុមារយេន ដែលជាកូនកសិករក្រម្នាក់ ដែលធ្លាប់តែរស់នៅលំបាកវេទនា កំព្រាឯកោ អនាថា ត្រូវគេមើលងាយធ្វើបាប ជេរស្តីបន្ទោស វាយដំទាត់ធាក់ ព្រឹកល្ងាច ជារៀងរាល់ថ្ងៃនោះ ក៏បានក្លាយទៅជាកុមារបដិវត្តមួយរូប ដែលឈ្លាសវៃ ហើយអង់អាចក្លាហានបំផុត ក្នុងការរៀនសូត្រ ក៏ដូចក្នុងគ្រប់កិច្ចការវាយខ្មាំងបំរើប្រជាជនដែរ ។ កុមារបានរីកចំរើនធំធាត់ ទាំងរូបកាយ ទាំងគំនិតបញ្ញា ទាំងគោលជំហរបដិវត្ត នៅក្នុងមហាចលនាតស៊ូការពារ រួមផ្សំនយោបាយប្រឆាំងទល់នឹងសង្គ្រាមផ្ទៃក្នុង ដែលចក្រពត្តិអាមេរិក និងបរិវារក្បត់ជាតិ បង្កឡើង ។ កុមារ មានស្មារតីស្នេហាជាតិ ស្នេហាប្រជាជនខ្ពស់ មានកំហឹងឈឺចាប់ចំពោះចក្រពត្តិអាមេរិក ដែលជ្រៀតជ្រែកឈ្លានពានប្រទេសកម្ពុជា ហើយចងគំនុំជាប់ជានិច្ច ចំពោះពួកវណ្ណៈកាន់អំណាចប្រតិកិរិយាក្បត់ជាតិ ក្បត់ប្រជាជន ដែលបានជិះជាន់បង្ក្រាបកត្បិតគាបសម្លាប់ប្រជាជនយើង ដូចសត្វតិរច្ឆាន តាមតែ

ក្បាលចិត្ត ។ ព្រមជាមួយនេះ កុមារយេនក៏បានរៀនសូត្រផ្នែកយោធា ជាមួយពួកឈ្លប ជាបណ្តើរៗដែរ ។

ឆ្នាំ១៩៧០ បន្ទាប់ពីរដ្ឋប្រហាររំលំឯករាជ្យ-សន្តិភាព អព្យាក្រឹត នៅកម្ពុជាហើយ នៅខែឧសភា ចក្រពត្តិអាមេរិក និងពួកអាយ៉ងព្រៃនគរ បានលើកទ័ពរាប់សែននាក់ ចូលឈ្លានពានប្រទេសកម្ពុជា ដោយទ្រង់ទ្រាយធំ និងដោយផ្ទាល់តែម្តង ។ ពេលនោះ បក្សក៏បានកសាងពង្រីកពួកកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធបដិវត្តយើង ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមបដិវត្ត ប្រឆាំងតទល់នឹងសង្គ្រាមឈ្លានពានរបស់ចក្រពត្តិអាមេរិក និងបរិវារ ។ ពេលនោះ កុមារយេនទើបតែអាយុបាន ១០ ឆ្នាំទេ តែកុមារធំស្គុះលឿនដែរ ។ ដោយពួកឈ្លបត្រូវចូលទៅធ្វើជាកងទ័ពប្រមូលផ្តុំអស់ទៅ បក្សក៏បានជ្រើសរើសកុមារជំទង់ៗ ឲ្យធ្វើកងឈ្លប សំរាប់ជួយយាមកាមការពារមូលដ្ឋានបដិវត្តនៅខាងក្រោយផង និងធ្វើជាទីសារត់សំបុត្រផង ឬធ្វើជាកងឈ្លបយកការណ៍ពីខ្មាំងផង ។ ពេលនោះកុមារយេន បានស្ម័គ្រចិត្តសុំអង្គការចូលធ្វើកងឈ្លបដែរ ។ កុមារយេន មានអាយុតិចជាងគេមែនពិត តែមានការឈ្លាសវៃ ហើសហួន និងមានស្មារតីប្រយុទ្ធអង់អាចក្លាហានខ្ពស់បំផុត ។ ដោយមានលក្ខណៈសម្បត្តិល្អទាំងនេះ កុមារក៏ត្រូវបានអង្គការជ្រើសរើស ឲ្យចូលធ្វើកងឈ្លប ។ កុមារកែកាយ

00063632

សប្បាយពន់ពេកណាស់ ព្រោះបំណងដែលខ្លួនបានចិញ្ចឹមទុកជាយូរមកហើយនោះ ត្រូវបានសំរេចហើយ ។ កុមារខិតខំបំពេញគ្រប់ភារកិច្ច ដែលបក្សប្រគល់ឲ្យ យ៉ាងអង់អាចក្លាហាន ទីងក្លៀវក្លាឈានមុខគេជានិច្ច ។ ទោះយប់ងងឹតចាក់ភ្នែកមិនយល់យ៉ាងណាក្តី ទោះត្រូវដើរកាត់ព្រៃភ្នំ ព្រៃជ្រៅ ឆ្លងស្ទឹង ឆ្លងអូរ ច្រើនយ៉ាងណាក្តី ទោះត្រូវចូល ឬឆ្លងកាត់តំបន់ខ្មាំងក្តី ទោះភ្លៀងផ្គរ ខ្យល់ព្យុះបក់បោកខ្លាំងយ៉ាងណាក្តី ទោះត្រូវឆ្លងកាត់សមរភូមិប្រយុទ្ធ តស៊ូនក្រោមគ្រាប់បែក គ្រាប់កាំភ្លើងរបស់ខ្មាំងដូចគ្រាប់ភ្លៀង យ៉ាងណាក្តី កុមារយេន ពុំដែលរញ្ញកេ ឬស្ទាក់ស្ទើរចិត្តម្តងណាឡើយ ។ កុមារតែងពុះពារគ្រប់ការលំបាក គ្រប់ឧបសគ្គ ប្រយុទ្ធសំរេចភារកិច្ចជូនបក្សបានជានិច្ច ។ កាន់តែប្រយុទ្ធសំរេចភារកិច្ចបដិវត្តបានច្រើន កុមារក៏កាន់តែមានពិសោធន៍ច្រើន ក្នុងការវាយខ្មាំង ក៏ដូចក្នុងការសំរេចភារកិច្ចផ្សេងៗទៀតដែរ ។ ឆន្ទៈប្រយុទ្ធរបស់ខ្លួនត្រូវបានលូតលាស់កាន់តែស្វាហាប់ឡើង ហើយក៏ត្រូវបានពង្រឹងពង្រីកថែម ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ កុមារយេនព្រមទាំងកុមារបដិវត្តម្នាក់ទៀត បានក្លាយទៅជាកុមារឈានមុខស្រួចបំផុត រួមចំណែកយ៉ាងសកម្មជាមួយពួកបងៗកងទ័ព ក្នុងការវាយកំទេចខ្មាំង នៅគ្រប់សមរភូមិ ។

(នៅមានតទៅលេខក្រោយទៀត)

~~D243/2.1.21~~
E3/750

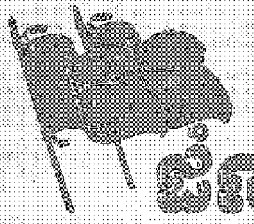

ជីវភាព
យុវជន-យុវនារីបដិវត្ត

១. ស្មារតីឆ្នើមប្រឹងប្រែងរស់រវើក របស់កម្មករថ្មី នៅរោងចក្រតំបាញ និងរោងចក្រក្រចៅ ខេត្តបាត់ដំបង

ក្រោយពេលរំដោះទូទាំងប្រទេស យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើងមានភារកិច្ចវាយសំរុកស្តារសេដ្ឋកិច្ច កសាងប្រទេស ឲ្យបានឆាប់រហ័ស ។ ដូច្នេះ ការងារមមាញឹកដែលត្រូវធ្វើជាបន្ទាន់មានច្រើន ។ យុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង ដែលទើបរួចផុតពីសង្គ្រាម មិនទាន់ទាំងបានតម្កល់កូនដៃរំសាយផង បានចូលប្រឡូកនៅគ្រប់សមរភូមិ ស្តារសេដ្ឋកិច្ច-កសាងប្រទេសភ្លាមៗ ។ មិត្តយើង

00063633

E3/750

~~D243/2.1.21~~

ខ្លះត្រូវចុះទៅប្រមូលកើកក្ដី លើកទំនប់ ជីកប្រឡាយ ដោះស្រាយបញ្ហាទឹកនិងបង្កើនផល នៅតាមកសិដ្ឋានរដ្ឋ ឬរួមជាមួយបងប្អូនកសិករយើង នៅក្នុងសហករណ៍ ។ មិត្តយើងខ្លះ ទទួលភារៈបង្ស្ពាន ជួសជុលផ្លូវគមនាគមន៍ និងធ្វើផ្លូវរទេះភ្លើង ដើម្បីធានាការដឹកជញ្ជូនផលិតផលផ្សេងៗ ស្រូវបដោះដូរចែកចាយជូនប្រជាជនឲ្យបានទាន់រហ័សទាន់ពេលវេលា ។ មិត្តយើងខ្លះទៀត ទទួលភារៈកាន់កាប់ជួសជុលរោងចក្រ ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យរោងចក្រចាស់ៗដែលសេសសល់ពីខ្មាំង មានដំណើរការប្រក្រតីឡើងវិញសំរាប់ផលិតរបស់របរប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ ដែលប្រជាជនយើង ត្រូវការចាំបាច់ជាបន្ទាន់ ។

ទោះបីទទួលភារៈជាអ្វីក៏ដោយ យុវជន យុវនារីបដិវត្តយើង បានខិតខំពុះពារគ្រប់ឧបសគ្គ គ្រប់ការលំបាក ប្រយុទ្ធសំរេចភារកិច្ចថ្មីនេះ ដោយស្មារតីទទួលខុសត្រូវខ្ពស់ និងស្មារតីម្ចាស់ការច្នៃប្រឌិតសរើក ក្នុងឋានៈខ្លួនជាម្ចាស់ប្រទេស ម្ចាស់រោងចក្រ និងម្ចាស់លើគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ដែលខ្លួនធ្វើ ។

ឧទាហរណ៍ នៅរោងចក្រតំបាញនៅបាត់ដំបង: ក្រោយពេលរំដោះបានមក រោងចក្រនេះ មានការខូចខាតអស់ជាច្រើនដោយខ្មាំងកំទេចបំផ្លាញមុនពេលវាដកគេ ៗ យុវជន-យុវនារីយើង បាន

ការរៀបចំជួសជុលរោងចក្រនេះឲ្យមានដំណើរការ ជាប្រក្រតីឡើងវិញ ។ បងប្អូនត្រូវជួបប្រទះនឹងការលំបាកស្មុគស្មាញជាច្រើន ។ លំបាកម្យ៉ាង ដោយបងប្អូនយើង ទាំងយុវជនទាំងយុវនារី សុទ្ធសឹងជាកូនចៅកសិករក្រីក្រ ដែលពុំដែលស្គាល់ម៉ាស៊ីន ស្គាល់គ្រឿងចក្របន្តិចសោះ ។ លំបាកម្យ៉ាងទៀត ដោយម៉ាស៊ីនក្នុងរោងចក្រត្រូវខូចខាតខូចខ្ទីអស់ភាគច្រើន ហើយគ្មានគ្រឿងបន្លាស់ទៀត ។ ដូច្នេះ បងប្អូនយើង ខ្វះខាតទាំងបច្ចេកទេស ខ្វះទាំងពិសោធន៍ ខ្វះខាតទាំងសំភារៈ និងគ្រឿងបន្លាស់ផ្សេងៗ ។ តែដោយមានគោលជំហរប្រយុទ្ធដាច់ខាត ជំហរឯករាជ-ម្ចាស់ការ ខ្លួនទីពឹងខ្លួនជាធំ ហើយមានស្មារតីទទួលខុសត្រូវខ្ពស់ ក្នុងឋានៈខ្លួនជាម្ចាស់ប្រទេស ម្ចាស់រោងចក្រ បងប្អូនយុវជន-យុវនារីបដិវត្តយើង បានរួបរួមជាមួយបងប្អូនកម្មករចាស់ៗ ខិតខំរកយល់ ខិតខំច្នៃប្រឌិត ជួសជុលកែកុនម៉ាស៊ីនផ្សេងៗនៅក្នុងរោងចក្រ ឈ្នះឈ្នល់ច្នៃប្រឌិតធ្វើគ្រឿងផ្សេងៗ មកដាក់បំពេញឬផ្លាស់ប្ដូរគ្រឿងណាដែលខូច ៗ ហើយជាបណ្ដើរៗ បងប្អូនយើងក៏បានជួសជុលម៉ាស៊ីន ក្នុងរោងចក្រ ឲ្យដើរឡើងវិញជាបន្តបន្ទាប់ ។ សព្វថ្ងៃនេះ រោងចក្រតំបាញ និងរោងចក្រធ្វើបាវ នៅបាត់ដំបង ត្រូវបានរៀបចំជួសជុល ឲ្យដើរឡើងវិញទាំងអស់ហើយ ។ បងប្អូនយើង មិនត្រឹមតែកែកុនឲ្យម៉ាស៊ីន

00063634

តាំងតែក្នុងរោងចក្រ ដើរឡើងវិញបានប៉ុណ្ណោះទេ តែបងប្អូនយើង នៅបានច្នៃប្រឌិត កែម៉ាស៊ីនចាស់របស់ខ្មាំង ឲ្យផលិតបានខ្ពស់ជាងមុនទៀតផង ។

ឧទាហរណ៍ៈ នៅរោងចក្រតំបាញក្រណាត់បាត់ដំបង កាលពីក្នុងសង្គមចាស់ គិតជាមធ្យម កម្មករម្នាក់ៗតម្បាញបាន៦០ម៉ែត្រទេក្នុងរយៈពេល៨ម៉ោង ។ តែបច្ចុប្បន្ននេះ គិតជាមធ្យម កម្មករយើងម្នាក់ៗ តម្បាញបាន៤០០ម៉ែត្រក្នុងរយៈពេល៨ម៉ោងដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃ រោងចក្រតំបាញនេះ អាចតម្បាញក្រណាត់បាន៦.៨០០ម៉ែត្រក្នុង១ថ្ងៃ ។

ឧទាហរណ៍ៈ រោងចក្រធ្វើបារី មានម៉ាស៊ីនស្វ័យប្រវត្តិ ១០គ្រឿង កាលពីក្នុងសង្គមចាស់ រោងចក្រនេះប្រើកម្មករជាង ១.០០០នាក់ ។ តែក្នុង១ថ្ងៃ ធ្វើបានតែ៧.០០០បារីទេ ។ ឥឡូវ បងប្អូនកម្មករថ្មីយើង បានច្នៃប្រឌិតកែកុនម៉ាស៊ីនចាស់របស់ខ្មាំងទាំងនេះ ឲ្យផលិតបារី ឡើងដល់១៨.០០០បារីក្នុង១ថ្ងៃ ហើយដោយប្រើកម្មករ តែជាង ៤០០ នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ការនេះបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ នូវស្មារតីម្ចាស់ការ-ច្នៃប្រឌិតរស់រវើក និងគោលជំហរម្ចាស់ប្រទេស-ម្ចាស់រោងចក្រយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់របស់បងប្អូនកម្មករថ្មីយើង ។

~~D243/2.1.21~~
E3/750

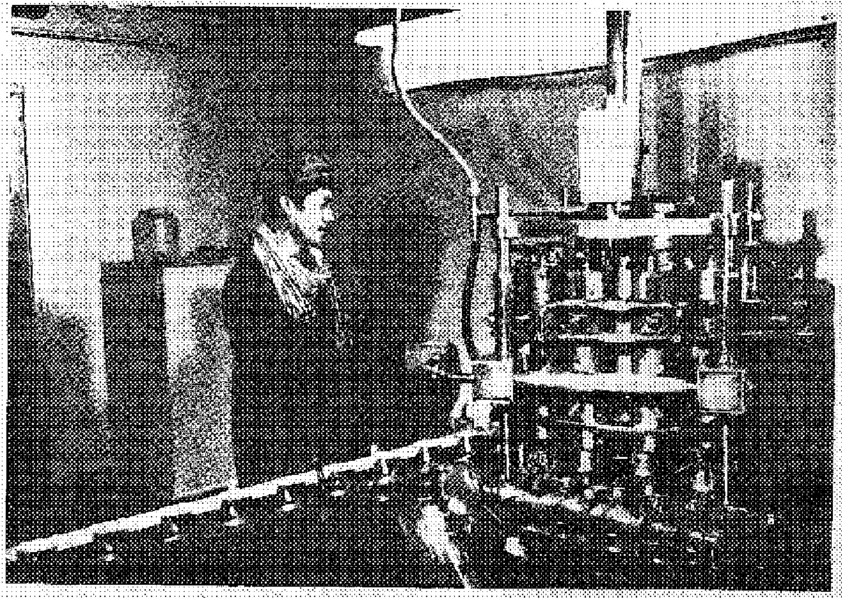

ក្រោយរំដោះទូទាំងប្រទេសភ្លាម យុវជន-យុវនារីយើងមួយចំនួន បានទៅធ្វើជាកម្មករក្នុងរោងចក្រនានា ដើម្បីជួយស្តារ រៀបចំរោងចក្រនានា ឲ្យមានដំណើរការប្រក្រតីឡើងវិញ ។
នេះជាកម្មករបដិវត្តថ្មីម្នាក់ កំពុងបញ្ជាម៉ាស៊ីនមួយក្នុងរោងចក្រធ្វើទឹកដោះគោ យ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ ។

ដោយសារមានគោលជំហរបដិវត្តន៍រ៉ឹងប៉ឹងយ៉ាងនេះហើយ ទើបបងប្អូនកម្មករយើង ប្រើម៉ាស៊ីនចាស់របស់ខ្មាំងដដែល តែផលិតបានខ្ពស់ជាងខ្មាំង រហូតដល់២០០-៣០០% ហើយដោយប្រើកម្លាំងតិចជាងខ្មាំងទៀតផង ។

នៅអនាគតទៀត បងប្អូនកម្មករយើង ដែលនឹងមានបច្ចេកទេស និងពិសោធន៍កាន់តែខ្ពស់ ច្បាស់ជានឹងតម្លើងការផលិត ឲ្យបានខ្ពស់ទៅច្រើនឡើងថែមទៀត ដើម្បីរួមចំណែកជួយដោះស្រាយជីវភាពប្រជាជនយើងផង និងរួមចំណែកស្តារសេដ្ឋកិច្ចកសាងប្រទេស ឲ្យបានចំរើនលូតលាស់ឆាប់រហ័សផង ។

២. វាយខ្មាំងក៏ឈ្នះ ក្តាប់បច្ចេកទេសក៏លឿន

យុទ្ធជននៃកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធបដិវត្តន៍យើង សុទ្ធសឹងជាកូនចៅកសិករក្រីក្រ ធ្លាប់រស់នៅលំបាកវេទនា អត់ឃ្លាន ខ្វះមុខខ្វះក្រោយ ជាប្រចាំ ក្រោមការជិះជាន់ ជិះឈ្លានយ៉ាងឃោរឃៅព្រៃផ្សៃនិងហ្វាស៊ីសបំផុត របស់ចក្រពត្តិអាណានិគម និងសក្តិភូមិ-នាយទុន ។ បងប្អូនយើង មិនដែលស្គាល់យ៉ាងម៉េច ហៅថាឆ្អែត យ៉ាងម៉េចហៅថាសុភមង្គល នឹងគេឡើយ កុំថាឡើយដល់ទៅបានរៀនសូត្រវប្បធម៌ បច្ចេកទេសផ្សេងៗ ។ កាលនៅក្នុងសង្គមចាស់ ដែលជាសង្គមអាណានិគម-ពាក់កណ្តាលសក្តិភូមិ បងប្អូនត្រូវគេមើល

ពីយមើលងាយ ដូចសត្វតិរច្ឆាន ហើយត្រូវពួកការណ្ណៈជិះជាន់ រាប់ទុកបងប្អូនថាជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅបំផុត នៅក្នុងសង្គមជាតិ ។

ក្នុងសម័យបដិវត្ត បក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា បានយកចិត្តទុកដាក់ជាទីបំផុត ឃោសនាអប់រំ បំពាក់បំប៉ន នយោបាយ សតិអារម្មណ៍និងមាគ៌ាបដិវត្ត ដល់កូនចៅកសិករក្រីក្រយើង ។ ដូច្នេះក្រោមពន្លឺរស្មីនៃបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា កូនចៅកសិករក្រីក្រ ក៏មានការភ្ញាក់រលឹកបដិវត្ត និងភ្ញាក់រលឹកវណ្ណៈ យ៉ាងឆាប់រហ័ស បងប្អូន មានគំហើញវណ្ណៈ ដាច់ដោះសន្ធោសន្ធៅ ហើយប្តេជ្ញាចូលរួមក្នុងជួរបដិវត្ត វាយកំទេចទាំងខ្មាំងសត្រូវប្រជាជាតិ ដែលឈ្លានពានទឹកដីកម្ពុជា វាយកំទេចទាំងខ្មាំងសត្រូវវណ្ណៈ ដែលជិះជាន់សង្កត់សង្កិនប្រជាជនកម្ពុជា ជាង២ពាន់ឆ្នាំមកហើយ ។

ដោយមានគោលជំហរវណ្ណៈរឹងប៉ឹង និងគំហើញវណ្ណៈដោះសន្ធោសន្ធៅ យ៉ាងនេះហើយ ទើបដោយមានបក្សកុម្មុយនីស្តកម្ពុជា ឃោសនាអប់រំ ដឹកនាំជាប់ កូនចៅកសិករក្រីក្រយើង បានឈានពីការទន្ទិល-ទោស កាន់កន្ទះគោក្របី មកកាន់កាំភ្លើងវាយកំទេចខ្មាំង រំដោះប្រទេសជាតិ រំដោះប្រជាជន ។

កាលក្នុងសម័យសង្គ្រាម កូនចៅកសិករក្រីក្រយើង ចេះបាញ់កាំភ្លើងតូច កាំភ្លើងធំ កាំភ្លើងយន្តគ្រប់មុខ ហើយហុតដល់ចេះជួសជុលការគ្រប់មុខ និងចេះធ្វើការមួយចំនួនទៀត

សំរាប់វាយកំទេចខ្មាំងផង ។ បងប្អូនបានឈានពីការប្រយុទ្ធជាមួយឆ្មាំជាតិ បង្កបង្កើនផល មកប្រយុទ្ធវាយចក្រពត្តិអាមេរិក ដែលជាមេក្លោងចក្រពត្តិធំជាងគេបង្អស់ នៅលើសកលលោក ។ ហើយបងប្អូន វាយឈ្នះចក្រពត្តិអាមេរិកទៀត ។

ក្រោយរំដោះទូទាំងប្រទេសភ្លាម បងប្អូនដណ្តើមបានអាវុធយុទ្ធភណ្ឌ ជារថក្រោះ និងជាកាំភ្លើងតូច កាំភ្លើងធំផ្សេងៗគ្រប់បែបយ៉ាង ។ ចូលដល់ទីក្រុងភ្នំពេញភ្លាម បងប្អូនបានរៀនចេះបើករថក្រោះភ្លាមដែរ ។ តែឥឡូវបងប្អូនមិនត្រឹមតែចេះបើក ចេះប្រើប្រាស់រថក្រោះខ្មាំងប៉ុណ្ណោះទេ បងប្អូនចេះជួសជុលគ្រឿងម៉ាស៊ីនក្នុងរថក្រោះទាំងអស់ បាន៩៩%ហើយ ។ សព្វថ្ងៃនេះ បងប្អូនបានដំណើរការជួសជុលកែកុន រថក្រោះចាស់ៗរបស់ខ្មាំង ដែលខូចឲ្យដើរឡើងវិញ បានទាំងអស់ ។

ការនេះបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា កូនចៅកសិករក្រីក្រយើង ដែលមានការភ្ញាក់រលឹកវណ្ណៈខ្ពស់ ហើយមានគោលជំហរបដិវត្តរឹងប៉ឹង អាចធ្វើសង្គ្រាមវាយខ្មាំងសត្រូវគ្រប់ប្រភេទក៏ឈ្នះ រៀនសូត្រ ក្តាប់បច្ចេកទេសវិទ្យាសាស្ត្រ ក៏លឿនៗ ។ គេទាំងឡាយនេះហើយ ដែលជាសារសំរេច ក្នុងកិច្ចការពារប្រទេស ក៏ដូចក្នុងកិច្ចកសាងប្រទេស នាបច្ចុប្បន្ននិងនាពេលអនាគតទៀត ។

x

x x

កំណាព្យ

យុវជន-យុវនារីសហករណ៍

ប្រយុទ្ធលើកភ្លឺ ជីកប្រឡាយ

ដោះស្រាយបញ្ហាទឹក

១. សហករណ៍យើងរួមភូមិ ចាស់-ក្មេងមូលផ្តុំ
ជុំ-កកកញ្ចាំង បង្កើនផលា
យ៉ាងជាប់ក្លាខ្លាំង ជីកស្រះ-ត្រពាំង
លើកទាំងទំនប់ ។

២. ជីកព្រែក-ប្រឡាយ ហូតទឹកទៅឆ្ងាយ
ចូលអាងទឹកទប់ ស្រាយបញ្ហាទឹក
ដាំដកឈើរលប់ ឧបត្ថម្ភខ្លួនគ្រប់
ឧបត្ថម្ភផ្សេងទៀត ។

៣. គោះព្រាំង-ស្បា ជាប់ស្រែ-ចំការ
ក៏យើងនៅស្ងៀត ចាត់តាំងកម្លាំង
លើកភ្លឺថែមទៀត យកទឹកព្រោងព្រាត
ខ្ទាត់ខ្ទែងកញ្ចាប់ ។

៤. ដីអាចម៍ក្រពើ មិត្តនៅខាងលើ
ប្រឹងឈរទប់ជាប់ ខ្ញុំបោះបង្គី
ផ្ទុកដីធ្ងន់ពាប់ មិត្តចាប់បានជាប់
សតបានកំពប់ ។

៥. ចាក់គោះបង្គី ពោះរីលខ្លាញ់មីរ
ផាវឡូសតឈប់ មិត្តកាប់ដាក់ពេញ
បង្ហាប់ចុកថ្លប់ ប្រញាប់ចល់ចប់
ឡូទាន់សផ្ទាក់ ។

៦. ជីកបាតប្រឡាយ ផ្កាភ្លើងបែកខ្ចាយ
ព្រោងព្រាយតតអាក់ ចបក្បាលត្រសេះ
ចាំង-ព្រះ-កាប់ដាក់ មិត្តស្រែង-រែក-ចាក់
ខ្ញុំចាំងឡូចប់ ។

៧. ខ្ញុំលើកទ្វារទឹក ទឹកលោតសន្លឹក
ផ្តួចព្រុះសាយសព្វ ហូរចូលប្រឡាយ

00063638

E3/750

D243/2.1.21

ហូរឆ្ងាយស្រោចស្រប់ តែហូរតែកចប់

គឺចិត្តប្រយុទ្ធ ។

៨. ចិត្តលកប្រឡាយ តូច - ធំ ជិត - ឆ្ងាយ

ត្រង់ - រៀបតំពត់ ទឹកចូលគ្រប់ស្រែ

ដក់ក្នុងភ្លឺគត់ ស្រែល្អបំផុត

ដោះស្រាយបញ្ហា ។

៩. យើងលើកភ្លឺភ្លោះ ធំមាំហើយខ្ពស់

ចន្ត្រង្គក្រឡា ចែកទឹក ទប់ដី

ខ្វាត់ខ្វែងអស្ចារ្យ ផល ១ ហិកតា

៣ តោន យ៉ាងខាប ។

១០. មានទឹកមានស្រូវ លទ្ធភាពគ្រប់ផ្លូវ

ហូរហៀរពេញត្រៀប យើងភ្ជាប់ស្មោគនេះ

អនុត្តផ្ទុតផ្ដាប កម្ពុជាសេរីភាព

សំបូររុងរឿង ។ល។

×

× ×

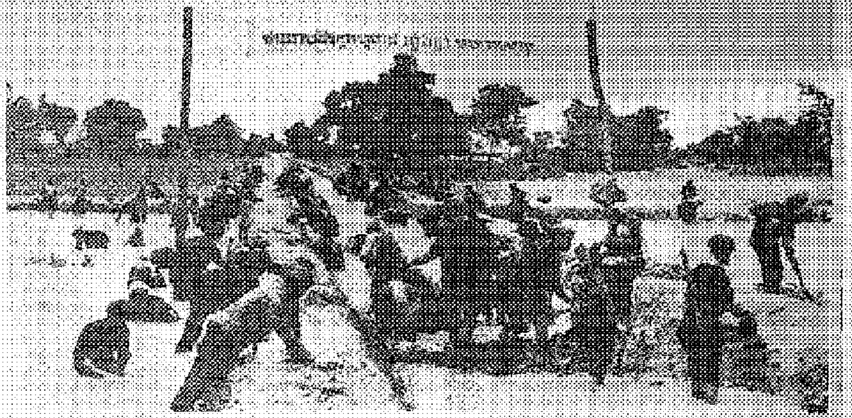

យុទ្ធជន និងយុវនារី នៃកងកម្លាំងប្រឆាំងសាស្ត្រ កំពុងសហការយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ជាមួយបងប្អូនកសិករ ក្នុងសហករណ៍ វាយសំរុកធ្វើប្រព័ន្ធភ្លឺថ្មី និងភ្លឺធ្លោះ ដើម្បីត្រៀមបម្រុងលក្ខខណ្ឌ បង្កើនទិន្នផលស្រូវឆ្នាំក្រោយ ឲ្យបាន ៣ តោនក្នុង ១ ហិកតា ។